

२१३३७

गायत्रीव्याख्या

श्रीतारानाथ तर्कवाचस्पति भट्टाचार्य
विरचिता

—००—

वि, ए, उपाधिधारिणा
श्रीजीवानन्द विद्यासागर भट्टाचार्य ए
प्रकाशिता

—ॐ—

कलिकाता नगरे

वीडन् यन्त्रे

मुद्रिता

इ' १८७५

गायत्रीव्याख्या ।

‘अभिवन्द्य जगद्वन्द्यं श्रोतारानाथशर्मणा

बुभुक्षु प्रतिपत्त्यर्थं गायत्यर्थः प्रदर्श्यते ।

इह खलु संसारे सुखं दुःखनिवृत्तिश्च परमं प्रयोजनम् । तत्रापि दुःखनिवृत्त्यर्थेन सुखमेवेत्यमाणातरं लक्ष्यते । तथाहि एतद्राभीष्टसाधनार्थमेव सर्वे एव लोका तत्साधनोपायवस्तूनां सम्पादनादिविषये अमायासादिजन्यक्लेशराशीन् सहन्ते । सहन्ते च सुखसाधनसम्पादनसमयेऽवान्तरदुःखराशीन् । यथा मत्स्यभोजने कण्ठकवेधम्, पाके अमम्, भोजने तदाहरणजन्यशारीरिकक्लेशराशीन् । तत्र तत्र जायमानानपि क्लेशानगणयित्वैव तत्र तत्र प्रवर्तन्ते । तथा—जायमानेष्वपि क्लेशेषु तत्तत्कर्मभ्यः केऽपि न निवर्तन्ते । प्रत्युत तत्र प्रयुतन्ते एव । अतो दुःखोत्पत्तिभिर्या वैषयिकसुखसम्पादनाय नैव तत्तत्कर्मभ्यो विरमन्तीति लोकसिद्धम् । ततश्च, सर्वं वैषयिकसुखं दुःखानुविद्धमपि न, कैश्चिदपि हातुमिच्छति । सति च सुखस्येयमाणत्वे सर्वे एव जनाः कालान्तरभावि सुखाभिलाषेण सुखसाधनवस्तुसम्पादनार्थं अथमतो बहुविधं क्लेशं सहन्ते । यथा, कृषीवला हिमन्त-

काले शस्यलाभप्रत्याशया ग्रीष्मवर्षादिकाले क्षेत्रकर्षणम्, धान्यादिवपनञ्च कुर्वन्तः, यौवनकाले सुखसन्ततिलाभाशया बाल्यकाले विद्याशिल्पकलाकलापादिकमभ्यस्यन्ते बहुविधं क्लेशसञ्चयं सहन्ते ।

किन्तु मानवमात्रस्यैव ईदृशः स्वभावो दृश्यते यदल्पसुखेन न केऽपि परितृप्यन्ति । वरं क्रमशः पूर्वप्राप्तसुखापेक्षयाधिकमेव सुखं कामयन्ते । यथा, वृष्टिसलिलैर्देहसन्तापनिवारणरूपे स्नानफले विव्वमानेऽपि विशिष्टसन्तापनिवारणाय दूरवर्त्तिनीमपि नदीं वापीञ्चावगाहितुं प्रायेण सर्व्वेऽपि प्रवर्त्तन्ते, प्रवर्त्तन्ते च प्रात्यहिकान्नभोजनजन्यसुखे जायमानेऽपि मिष्टान्नभोजनजन्यसुखसम्पादनाय । अनेन विश्वजनीनप्रवृत्तिदर्शनेन ज्ञायते यत् आत्मनि उत्कृष्टसुखधारा उत्तरोत्तराऽधिकास्त्विति सर्व्वेषामेवैवं कामना ।

तथाच विषयवस्तुसम्बन्धसमयएव वैषयिकसुखमुत्पद्यते, विषयवस्तुसम्बन्धविगमसमये च व्यपैति । विषयसम्बन्धश्च न पुनश्चिरस्थायी । इत्थं वैषयिकसुखमपि क्षणविनश्वरम् विषयज्ञानसमकालोत्पन्नत्वात् । सुतरामस्य वैषयिकसुखस्य विगमकाले मनस्तापादि दुःखं जायते । विशेषतः, एकविवसुखानुभवोत्तरसमयेऽन्यविधशारीरिकपीडादि मानसिकेर्थादिकञ्च दुःखं प्रायशः प्राणिनां भवत्येव । सुस्थकाले च तादृशदुःखान्तरनिवारणाय उपायान्तरादर्शनात् समस्तलोका उद्देजिता भवन्ति । नाद्यापि तादृशो लौकिक उपायः कश्चिदुद्भावितः, येनोपायेन वैषयिकसुखं चिर-

प्रायि कर्तुं शक्यते, तत्समये बान्यादृशं दुःखं नोत्पद्यते इति ।

अतश्चिरस्थायिनीं दुःखाननुविद्धां सुखसन्ततिमभि-
लक्ष्यती जनस्य विशेषतो देहान्तरभावितादृशसुखधाराभि-
लाषिणश्च न कश्चित् लौकिक उपायो दृश्यते । तथाहि
यथा, बाल्याभ्यस्तविद्यादिभिः यौवने, जरादिकाले च
अस्मिन्नेव देहे सुखलाभी भवति नतु देहान्तरे, एवमिह
देहे समुपार्जितेन येन लौकिकोपायेन देहान्तरे सुखलाभी
भवेदेवंविध उपायो न कश्चिद्दृश्यते । अपरञ्च, यथा झण्ड-
मृत्तिका-सलिलसूत्र-सामिग्रीभ्यो घटः, तुरीसन्त्वादिभ्यः
पटः, भोजनेन तृप्तिः, तथा सुगन्धिघ्राणी सुखञ्च भवतीति
तत्तद्वस्तूनां कार्यकारणभावः प्रत्यक्षसिद्धः । चिरस्थायि
दुःखरहितं देहान्तरभावि सुखं प्रति तु न किञ्चित् कारणं
प्रत्यक्षेणोपलभ्यते । कारणता-ग्राहकयोः (तत्सत्त्वे तत्-
सत्त्वमन्वयस्तदसत्त्वे तदसत्त्वं व्यतिरेकः) अन्वयव्यति-
रेकयोस्तत्रासत्त्वात् निश्चितकारणभावमेव वस्तु कार्यो-
त्पादनाय व्यापार्यमाणं दृश्यते । न खलु कापि लौकि-
कोपाये तादृशसुखान्वयव्यतिरेकौ दृश्येते येन तत्र तादृश-
सुखकारणतापुद्गी भवेत् ।

इत्थं प्रत्यक्षप्रमाणेन कापि तथाविधसुखस्योपायता
निश्चयाभावे तत्रानुमानप्रवृत्तिरपि न भवति तथाहि
येन पदार्थेन यः पदार्थोऽनुमीयते तयोर्द्वयोः पदार्थयोरने-
कस्मिन् स्थले सहचारावलोकनेनैव व्याप्तिग्रहे सति, गृहीत-
व्याप्तिकेन हेतुना साध्यमनुमीयते यथा अनेकत्र सहचार

दर्शनात् गृहीतव्याप्तिकधूमाद्वक्त्रिः । प्रकृते च तथाविधसु-
खस्य तत्साधनेन कुत्रापि न सहचारोदृश्यते येन व्याप्ति-
गृहीत अतोव्याप्तिनिश्चयाभावाच्चानुमानप्रवृत्तिः ।

अतएव चिरस्थायिनोदुःखाननुविद्धस्य सुखसञ्चयस्य, विशेष-
तः, देहान्तरे भाविनः सुखसञ्चयस्य सम्पादनाय न कश्चन
लौकिकः उपायोऽध्यवसीयते । परिशेषात् अलौकिको-
पायस्यावलम्बनीयत्वे कस्य वस्तुनः कौटुकं कारणम् तस्य
कारणत्वं वा केन मानेन गृह्यते, प्रमाणमन्तरेणैव कारणत्वे
सोक्तते सर्वाण्येव वस्तूनि सर्वेषामेव वस्तूनां कारणानि
स्युः, एवमापत्तिरुत्तिष्ठते । सेयमापत्तिराप्तवचनरूपप्रमा-
णात् गृहीतकारणभावस्यालौकिकोपायस्यैव तादृशसुख-
हेतुत्वेत्यङ्गीकारान्निरस्यते ।

आप्तश्च यथार्थज्ञानवान् भ्रमप्रमादादिशून्यो रागद्वे-
षादिवर्जितः । तस्योपदेश एवाप्तोपदेशः । तेनैवोपदिष्टेन
वाक्येन अलौकिकपदार्थयोः कार्यकारणभावा निश्चीयते ।

तत्र सर्वं नियन्ता सर्वशक्तिमान् सर्वज्ञः सर्वस्रष्टा परमे-
श्वर एव प्रधानमाप्तः । स एव परमेश्वरः पूर्वमचिन्तनीय
शक्तिद्वारा विश्वमण्डलं सृष्ट्वा विश्वसंसारस्य मर्यादारक्षायै
प्रवृत्तिलक्षणं धर्ममुपदिश्य प्रथमतः प्रीणिनो धर्मानुरक्तान्
विधाय, परिशेषे निरतिशयानन्दसन्दोह-स्वरूपमुक्तिः
प्राप्तये निवृत्तिलक्षणमपि धर्ममुपदिदेश । तादृशाप्तोप-
देशानुसारेणैव प्रवृत्तिलक्षणं धर्ममवलम्ब्य संसारयात्रां
निर्वाहयन्तः, सर्वे एव जनाः क्रमशः स्वच्छान्तःकरणाः

निर्दोषाः, निर्लोभा निर्मलचित्ताश्च भूत्वा परनिर्वृति-
साधनं तत्त्वज्ञानं लब्ध्वा परमपदं प्राप्नुवन्ति ।

अस्यैव जगत्पातुर्यद्यपि तादात्म्यादिसम्बन्धेनैव सर्व-
एव लोकाः समानास्तथापि देशकालपात्रशक्तिभेदात् अधि-
कारिभेदमुद्दिश्य स धर्मविशेषमादिदेश । यो यादृश धर्मा-
धिकारी स तादृशधर्ममनुतिष्ठन् परमपदं लभते, न पुनः
अन्यधधर्मस्यान्यैरनुष्ठाने तत्र तनुरपि फलोदयः, प्रत्युत
तत्रानर्थपरम्परा जायते । यथा शस्यविशेषाणां क्षेत्रविशेष
एव फलोदयः, नहि हैमन्तिकधान्यभूमौ इक्षुरुत्पद्यते
इक्षुभूमौ वा, हैमन्तिकधान्यम् । प्रत्युत, तथा वैप-
रीत्येन वपने तत्तत्क्षेत्रे निर्वीर्यतैव जायते । तथा पर-
मेश्वरोऽपि यादृशमानवक्षेत्रे यादृशं धर्मबीजम् उष्यमानं
फलोदयय कल्पते तन्निश्चित्य तादृशमानवक्षेत्रभेदे तादृशं
बीजरूपम् कर्मभेदं विधातुमुपदिदेश । इत्यधिकारि-
भेदात् धर्मभेदोऽस्तीति गम्यते तेन इतरेणापरधर्मानु-
ष्ठाने तदाज्ञातिक्रमो भवति । तदाज्ञामतिक्रम्य कर्मणि
कृते च तदवमानना कृता स्यात् ततश्च तज्जन्ययन्त्रणापि
भुज्यते ।

‘श्रुतस्मृती ममैवाज्ञे यस्तं उल्लङ्घ्य वर्त्तते ।

आज्ञाच्छेदो मम द्वेषो नरकं प्रतिपद्यते ॥’ वाराहम्

“यतः प्रवृत्तिर्भूतानां येन सर्वमिदं ततम् ।

स्वकर्मणा तमभ्यर्च्य सिद्धिं विन्दति मानवः ॥”

‘स्वधर्मो निधनं श्रेयः परधर्मो भयावहः ।’

“चातुर्वर्ण्यं मया सृष्टं गुणकर्मविभागः ॥”

“लोकेस्मिन् द्विविधा निष्ठा पुरा प्रोक्ता मयाऽनघ ! ।

ज्ञानयोगेन सांख्यानां कर्मयोगेन योगिनाम् ॥” गीता

एभिः शास्त्रैर्युक्तिभिश्च अधिकारिभेदेन धर्मभेदः
इति सिद्धम् । एतेषां धर्माणाञ्चानुष्ठानोद्देश्यं परमेश्वराज्ञा-
पालनमेव । ब्राह्मणदिभिः स्वस्वकर्मानुष्ठानेन आज्ञापाल-
नेन सम्प्राप्तितश्च परमेश्वरोऽभीष्टफलञ्चैभ्यो यच्छति ।

स च एकोऽपि उपासकानां सिद्धार्थं नानारूपतां प्रा-
प्तौऽपि यस्य यस्य यत्र यत्र अङ्गाः तत्तदुपासनयैव तस्य तस्य
फलविशेषं प्रयच्छति । तदप्युक्तं गीतायाम् ।

“यो यो यां यां तनुं भक्तः श्रद्धयार्चितुमीहते ।

तस्य तस्याचलां श्रद्धां तामिव विदधाम्यहम् ॥”

स तथा श्रद्धया युक्तस्तस्याराधनमीहते ।

लभते च ततः कामान् मयैव विहितान् हि तान् ॥”
इत्येवमाराधने च सर्वेषामधिकारः तदुक्तं तत्रैव ।

“मां हि पार्थ ! व्यपाश्रित्य येऽपि स्युः पापयोनयः ।

स्त्रियो वैश्यास्तथा शूद्रास्तेऽपि यान्ति परां गतिम् ॥”

इत्थं सर्वेषां वर्णानां परमेश्वरस्योपासनैव मुख्योद्देश्यः ।
एवमधिकारिभेदेन धर्मभेदे साधिते स्वस्वधर्मशास्त्रे यदि-
तरेषां धर्माणां निन्दा श्रूयते, तस्यैव मुख्योद्देश्यं, यत्न-
स्वस्वशास्त्रानुसारिणि धर्मं तदधिकारिणः प्रवर्तन्तां, एवमि-
तरेऽन्यधर्मं प्रवर्तन्तामिति तत्राऽपरधर्मावलम्बने स्वप्रति-
पाल्यधर्माकरणे च मङ्गलं मास्विदमेव मुख्यं शास्त्रोद्देश्यम् ।

अस्मज्जातिपक्षे तु वेदशास्त्रमेव प्रधानाप्तोपदेशः, तदेव शास्त्रमेवात्म्यम् । तदनुसारेणैव कर्म कर्तव्यम् ॥

वेदशास्त्रं च दुरुहं तथा दुष्प्रपञ्चेति विविच्य परम-
कारुणिकाः पूर्वपूर्वमहर्षिगणाः, वेदार्थाननुभूय वेदसमा-
नार्थकं सुगमञ्च स्मृत्यादिशास्त्रं व्यरचयन् । सर्वाणि च
वेदशास्त्राणि दुर्लभानि—विशेषतस्तानि प्राप्तान्यपि तेषां
दुर्बोधत्वात् वेदार्थज्ञानेऽस्माकं महान् क्लेश आसीत् ।
पूर्वतना महर्षयस्तु वेदानुसारिधर्मशास्त्रादिनिर्माणेन
अस्माकं क्लेशमपाचक्रुः । अतस्तेषामुपदेशा अपि अस्मोप-
देशा इत्युच्यन्ते ॥

वेदशास्त्रन्तु अलौकिकपदार्थबोधनार्थमेव प्रवृत्तम् ।
तत्तु वेदलक्षणदर्शनेनैव शास्त्रनिर्मातारः स्पष्टीचक्रुः ।

यदाह ऋग्वेदभाष्ये माधवाचार्यः ॥

“अनधिगताबाधितार्थबोधकः शब्दो वेदः” ।

अग्रे (१२ पृष्ठ) प्रदर्शनीयेन ऋग्वेदभाष्यधृतस्मृतिवाक्ये-
नापीदमेव तल्लक्षणं प्रतीयते । शब्दचिन्तामणि ग्रन्थे ऽप्याह ।

“शब्दतदुपजीवि-प्रमाणातिरिक्तप्रमाणजन्य-प्रमित्यविष-
यार्थकत्वे सति शब्दजन्यवाक्यार्थज्ञानाजन्यप्रमाणशब्दत्वम् ।

सुतरां, येन कृतपदार्थबोधनार्थं प्रवृत्तास्तेषां तत्-
पदार्थबोधनैव मुख्योद्देशः । अतएव वेदादिशास्त्रमलौ-
किकपदार्थबोधकम् । अस्मज्जातीयानां पक्षे तु वेदादिशास्त्र-
मेव परं प्रमाणम् । यथा वेदशास्त्रे तथा वेदमूलकस्मृत्यादि-
शास्त्रे ऽपि मानाऽलौकिकपदार्था विद्यन्ते । तन्मध्ये, धर्मः

एवातिप्रधानम्, सएव पुरुषस्य चिरस्थायिनो दुःखरहित
'सुखसञ्चयस्य कारणमतो धर्म एव विशिष्य प्रदर्श्यते ॥

“धर्मो विश्वस्य जगतः प्रतिष्ठा धर्मेण पापं नुदति
धर्मो सर्वं प्रतिष्ठितं तस्माद्धर्मं परमं वदन्ति” ॥ श्रुतिः

“विद्या वित्तं वपुः शौर्यं क्लृप्ते जन्म विरोगिता ।

संसारोच्छित्तिहेतुश्च धर्मादेव प्रवर्तते ॥

शब्दो स्पर्शो च रूपे च रसे गन्धे च भारत ! ।

प्रभुत्वं लभते जन्तुर्धर्मस्यैतत् फलं मतम् ॥

अर्थसिद्धिं परामिच्छन् धर्ममेव समाचरेत् ।

न हि धर्मादपैत्यर्थः स्वर्गलोकादिवामृतम् ॥

धर्मं चिन्तयमानोऽपि यदि प्राणैर्वियुज्यते ।

ततः स्वर्गमवाप्नोति धर्मस्यैतत् फलं विदुः ॥

स्यैर्था धर्मेण ते सत्या येऽधर्मेण धिगस्तु तान् ।

धर्मो वै शाश्वतं लोके न जह्याद्वनकाङ्क्षया ॥

धर्मादर्थश्च कामय स किमर्थं न सेव्यते ॥

उत्सवादुत्सवं यान्ति स्वर्गात् स्वर्गं सुखात् सुखम् ॥

अध्वानाश्च शान्ताश्च धनाढ्या धर्मचारिणः ॥

धर्मः प्रज्ञां वर्धयति क्रियमाणः पुनः पुनः ।

ब्रह्मप्रज्ञस्ततो नित्यं पुण्यमारभते परम्” ॥

महाभारते नानास्थाने ।

“धर्मात् सुखं च ज्ञानञ्च धर्मादुभयमाप्नुयात् ।

तस्मात् सर्वं परित्यज्य विद्वान् धर्मं समाचरेत् ॥

धर्मात् सञ्जायते हार्यो धर्मात् कामोऽभिजायते ।

धर्मादेव परं ब्रह्मा तस्माद्धर्मं समाश्रयेत्” ॥

स्कन्दपुराणे ।

व्यासः । “कामार्थो लिप्तमनस्तु धर्ममेवादितश्चरेत् ।

न हि धर्माद्भवेत् किञ्चिददुःप्रापमिति मे मतिः ॥

निपानमिव मण्डूकाः सरः पूर्णमिवाण्डजाः ।

धर्मकर्मणमायान्ति विवशाः सर्वसम्पदः ॥”

“धर्माद्राज्यं धनं सौख्यमधर्माद्दुःखसम्भवः ।

तस्माद्धर्मं सुखार्थाय कुर्यात् पापञ्च वर्जयेत् ॥

लोकद्वयेऽपि यत् सौख्यं तद्धर्मात् प्राप्यते यतः ॥

धर्ममेकमतः कुर्यात् सर्वकामार्थसिद्धये ॥

यः कर्म धर्मसंयुक्तं मनसाऽपि विचिन्तयेत् ।

स वर्द्धते यथेच्छातः शुक्लपक्षे इवोदुर ट ॥

दीर्घकालेन तपसा सेवितेन तपोधनाः ! ।

धर्मनिर्द्धूतपापानां संसिध्यन्ति मनोरथाः ॥

धर्मवृद्धौ च वर्द्धन्ते सर्वभूतानि सर्वदा ।

तस्मिन् ऋसति हीयन्ते तस्माद्धर्मं विवर्द्धयेत् ॥

स्थानान्तरे स्कन्दपुराणम् ।

इत्थं सर्वेषां वर्णानां धर्मैः प्रधानतयाऽश्रयणीय इति
निरूपिते, कस्य वर्णस्य को धर्मः इति निरूपणीये ब्राह्म-
णानामध्ययनमेव परमो धर्मः ।

“अध्यापनमध्ययनं यजनं याजनं तथा ।

दानं प्रतिग्रहश्चैव षट्कर्मण्यग्रजन्मनः ॥

षष्ठान्तु कर्मणामस्य त्रीणि कर्माणि जीविकाः ।

याजनाध्यापने चैव विशुद्धाच्च प्रतिग्रहः ॥” मनुः

अनेन ब्राह्मणानामध्ययनमेव प्रधानधर्मः तन्मध्ये
वेदाध्ययनमेवातिश्रेयस्करम् ।

“ब्राह्मणेन निष्कारणं षडङ्गी वेदोऽध्येतव्यः” श्रुतिः ।

“स्वाध्यायोऽध्येतव्य” इति श्रुतिः ।

“तपोविशेषैर्विविधैर्व्रतैश्च विधिनोदितैः ।

वेदः कृत्स्नोऽधिगन्तव्यः सरहस्यो द्विजन्मना ॥

स्वाध्यायेन व्रतैर्होमैस्त्रैविद्येनेज्यया सुतैः ।

महायज्ञैश्च यज्ञैश्च ब्राह्मीयं क्रियते तनुः ॥

वेदानेव सदाभ्यस्येत्तपस्तप्तवान् द्विजोत्तमः ।

वेदाभ्यासो हि विप्रस्य तपः परमिहीच्यते” ॥ मनुः ।

“यज्ञानां तपसाञ्चैव शुभानाञ्चैव कर्मणाम् ।

वेद एव द्विजातीनां सुनिःश्रेयस्करः परः ॥”

योगियाज्ञवल्काः

“वेद एव सदाभ्यस्यो वेदश्चक्षुः सनातनम् ।

भूतं भव्यं भविष्यञ्च सर्वं वेदात् प्रसिध्यति” ॥ स एव
व्यासः । “धर्मशुद्धिमभीप्सुर्न वेदादन्यदिहेष्यते ।

धर्मस्य कारणं शुद्धं मिश्रमन्यत् प्रकीर्तितम् ।

अतः स परमो धर्मी यो वेदादवमभ्यते” ॥

मनुः । “इहैव स नखाग्रेभ्यः परमं तप्यते तपः ।

यः स्रग्वपि द्विजोऽधीते स्वाध्यायं शक्तितोऽन्वहम्” ।

यमः । “तपस्तप्यति योऽरण्ये मुनिमूलफलाशनः ।

ऋचमेकाञ्च योऽधीते तद्वत्तेन फलं लभेत्” ॥

दत्तः । “वेदस्वीकरणं पूर्वं विचारोऽभ्यसनं जपः ।

तद्दानञ्चैव शिष्येभ्यो वेदाभ्यासो हि पञ्चधा” ॥

यमः । “न शूद्रो वृषलो नाम वेदो हि वृष उच्यते ।

यस्य विप्रस्य तेनालं स वै वृषल उच्यते ।

तस्माद्वृषलभीतेन ब्राह्मणेन प्रयत्नतः ।

एकदेशोऽप्यध्वेतव्यो यदि सर्वो न शक्यते” ।

ब्राह्मण्योपयुक्तज्ञानसन्ध्यादिरूपो भाग एव एकदेशशब्देन
गृह्यते इति ब्राह्मणसर्वस्व हलायुधः ।

मनुः । “यथा काष्ठमयो हस्ती यथा चर्ममयो मृगः ।

यश्च विप्रोऽनधीयानस्त्रयस्ते नाम बिभ्रति ॥

यथा षण्डोऽफलः स्त्रीषु यथा गौर्गवि चाफला ।

यथा चाक्षोऽफलं दानं तथा विप्रोऽनृचोऽफलः ॥

योऽनधीत्य द्विजो वेदमन्यत्र कुरुते श्रमम् ।

स जीवन्नेव शूद्रत्वमाशु गच्छति सान्वयः” ॥

व्यासः । “ऋक्पादमप्यधीयीत मार्गेणोक्तेन धर्मवित् ।

न त्वेव चतुरो वेदान् अन्यायेन कदाचन” ॥

तेन द्विजातीनां विशेषतो ब्राह्मणानामर्थज्ञानसहितं
वेदाध्ययनमभूष्यं कर्त्तव्यम् तदाह ऋग्वेदभाष्ये मन्त्र-
हयम् ।

“स्थाणुरयं भारहारः किलाभूदधीत्य वेदं न विजानाति योऽर्थम्
योऽर्थं च इत् सकलं भद्रमश्रुते नाक्रमेति ज्ञानविधूतपाप्मा”

“यद्गृहीतमविज्ञातं निगदेनैव शब्दयते ।

अनग्नाविव शुष्कैधो न तज्ज्वलति कर्हिचित्” ॥

एतयोर्भाष्यकृता माधवाचार्येण कृता व्याख्या यथा,
 “यस्तु वेदमधीत्यर्थं न विजानाति सोऽयं पुमान् भारमेव
 हरति धारयति । स्याणुरिति दृष्टान्तः क्षिन्नशाखं शुष्कं वृक्ष-
 मूलं स्याणुशब्देनोच्यते स च यथा इन्धनार्थमेवोपयुज्यते
 न तु पुष्पफलार्थं तथा केवलपाठकस्य ब्राह्म्यत्वं न भव-
 तीत्येतावदेव, न ह्यनुष्ठानं स्वर्गादिसिद्धिर्वास्ति । किलेत्य-
 नेन लोकप्रसिद्धिर्येत्यते लोकेऽपि पाठकस्य यावती
 धनादिपूजा ततोऽप्यधिका विदुषि दृश्यते । किञ्च यत्
 वेदवाक्यमाचार्याद्गृहीतमर्थज्ञानरहितं पाठरूपेणैव पुनः
 पुनरुच्चार्यते तत् कदाचिदपि न ज्वलति न प्रकाशयति
 यथानिरहितप्रदेशे प्रक्षिप्तं शुष्ककाष्ठं न ज्वलति तद्वत् ।
 तथा सति तस्य वाक्यस्य वेदत्वमेव मुख्यं न स्यात् । अली-
 किकं पुरुषार्थोपायं वेत्त्यनेनेति वेदशब्दनिर्वचनं तथा
 चोक्तम् ।

“प्रत्यक्षेणानुमित्या वा यस्तूपायो न बुध्यते ।

एतं विदन्ति वेदेन तस्माद्वेदस्य वेदतेति” ॥

अतो मुख्यवेदत्वसिद्धये ज्ञातव्य एव तदर्थः” इति ।

व्यासः । “वेदस्याध्ययनं कार्यं धर्मशास्त्रस्य वापि यत् ।

अजानतार्थं तत् सर्वं तुषाणां कण्डर्नं यथा ॥

यथा पशुर्भारवाही न तस्य भजते फलम् ।

द्विजस्तथार्थानभिज्ञो न वेदफलमश्नुते ॥

पाठमात्ररतान्नित्यं द्विजातींश्चार्थवर्जिताम् ।

पशुनिव च तान् प्राज्ञो वाक्प्रात्रेणापि चाश्चयेत् ॥

श्रुतहीनमधीतञ्च नेह नामुत्र तद्ववेत् ।

श्रुतन्तु केवलमपि समुद्धाराय कल्पते ॥

योऽधीते नार्थतत्त्वज्ञस्यास्य तद्वारणं वृथा ।

भारवाही च भृतकः केवलं क्लेशभाक् भवेत् ॥

तस्मादर्थपरिज्ञाने यत्नः कार्यो विजानता ।

ज्ञानं कर्म च संयुक्तं मुक्तये कथितं यथा ।

अधीतं श्रुतसंयुक्तं तथा श्रेष्ठं न केवलम् ।

अधीत्य यत् किञ्चिदपि वेदार्थाधिगमे रतः ।

स्वर्गं लोकमवाप्नोति धर्मादुष्ठानविद्विजः ॥

समुचितं स्लोकमपि श्रुताधीतं विशिष्यते ।

चतुर्णामपि वेदानां वेदलाध्ययनाद्विजः ॥”

मनुः । “वेदशास्त्रार्थतत्त्वशी यत्र कुचाश्रमे वपन् ।

इहैव लोके तिष्ठन् स ब्रह्मधर्थाय कल्पते ॥”

एभिः शास्त्रैरर्थज्ञानसहितवेदाध्ययनं द्विजातीनां परमश्रेयस्करमित्यवगतम् । तदणक्ती स्नानसन्ध्यादिनित्य-
नैमित्तिकादिकर्मापयोगिमन्त्राणां सार्थज्ञानाधायनम-
वश्यं कर्त्तव्यं तद्विना ब्राह्मणानुष्ठानासम्भवात् । तत्रापि
सर्वेषु मन्त्रेषु सर्ववेदसाररूपा गावत्रेव सार्थाऽधीया
तस्याश्च वेदसारता-शास्त्रे दर्शिता यथा ।

मनुः । “अकारद्याप्युकारश्च मकारश्च प्रजापतिः ।

वेदत्रयाग्निरदुहदभूर्भुवः सरितीति च ! ।

त्रिभ्य एव तु वेदेभ्यः पादं पादमदूदुहत् ॥”

मनुयमवृद्धवशिष्ठाः ।

“ओंकारपूर्विकास्त्रिस्रो महाव्याहृतयस्तथा ।

त्रिपदा चैव गायत्री विज्ञेयं ब्रह्मणो मुखम् ॥”

जपेदित्यनुक्तं कन्दोगपरिशिष्टम् ।

“सर्वेषां वेदानां गुह्योपनिषत्सारभूतां ततो गायत्रीम् ।”

योगियाज्ञवल्काः ।

“गायत्रीञ्चैव वेदांश्च तुलया समतीलयन् ।

वेदा एकत्र साङ्गास्तु गायत्री चैकतः स्थिता ॥”

स एव । “सारभूतास्तु वेदानां गुह्योपनिषदो मताः ।

ताभ्यः सारस्तु गायत्री तिस्रो व्याहृतयस्तथा ॥”

स एव । “ओंकारपूर्विकास्त्रिस्रो गायत्रीं यश्च विन्दति ।

चरित्रब्रह्मचर्यश्च स वै श्रोत्रिय उच्यते ॥”

स एव । “एतया ज्ञातया सर्वं वाङ्मयं विदितं भवेत् ।

उपासितं भवेत्तेन विश्वं भुवनसप्तकम् ॥”

स एव । “एवं यस्तु विजानाति गायत्रीं ब्राह्मणस्तु सः ।

अन्यथा शूद्रधर्मा स्याद् वेदानामपि पारगः ॥”

स एव । “आज्ञात्वा चैव गायत्रीं ब्राह्मणादेवं ह्रीयते ।

अपवादेन संयुक्तो भवेत् श्रुतिनिदर्शभात् ॥”

कौर्मम् । “क्रियाहीनस्य मूर्खस्य महारीगिण एव च ।

यथेष्टाचरणस्याहुर्मरणान्तमशौचकम् ॥”

मूर्खस्य सार्धं गायत्रीरहितमेति शुद्धितत्त्वे रघु-

नन्दनः । गायत्रीरहितस्येत्यन्ये ।

तस्याः सन्धारूपतया उपस्यतापि यथाह,

योगियाज्ञवल्करः ।

“या सन्ध्या सैव गायत्री विधा भूता व्यवस्थिता ।

सन्ध्या उपासिता येन विष्णु स्तेन उपासितः ॥”

व्यासः । “गायत्री नाम पूर्वाह्णे सावित्री मध्यमेदिने ।

सरस्वती च सायाह्णे सैव सन्ध्या त्रिषु स्मृता ॥

प्रतिग्रहान्नदोषाच्च पातकादुपपातकात् ।

गायत्री प्रोच्यते तस्मात् गायन्तं त्रायते यतः ॥

सवितृद्योतनात् सैव सावित्री परिकीर्तिता ।

जगतः प्रसवितृत्वात् वाग्रूपत्वात् सरस्वती ॥”

ऋग्यजुः । “सर्वात्मना हि या देवी सर्वभूतेषु संस्थिता

गायत्री मोक्षहेतुर्वै मोक्षस्थानमलक्षणम् ॥”

कूर्मपुराणम् । “गायत्री वेदजननी गायत्री लोकपावनी ।

न गायत्र्याः परं जप्यमेतद्विज्ञानमुच्यते ॥”

योगियाज्ञवल्करः ।

“गायत्री वेदजननी गायत्री पापनाशिनी ।

गायत्र्यास्तु परं नास्ति दिवि चेह च पावनम् ॥

हस्तत्राणप्रदा देवी पततां नरकार्णवे ।

तस्मात्तस्मभ्यसेन्नित्यं ब्राह्मणो हृदये शुचिः ॥

गायत्रीं निरतं हव्यकव्येषु विनियोजयेत् ।

तस्मिन्न तिष्ठते पापमष्विन्दुरिव पुष्करे ॥”

स एव । “गायत्र्याः पदमर्द्धन्तु ऋचोऽर्द्धमृच एव वा ।

ब्रह्महत्या सुरापाणं गुरुदाराभिमर्षणम् ॥

यच्चान्यत् दुष्कृतं सर्वं पुनातीत्याह वै सनुः ।”

स एव । “यज्ञदानरतो विद्वान् साङ्गवेदस्य पाठकः ।

मायत्रौध्यानपूतस्य कलां नार्हति षोडशीम् ॥”

बृहद्विष्णुः । “एतयर्चा विसंयुक्ता काले च क्रियया स्वया ।

विप्रक्षत्रियविद्भ्योनिर्गर्हणीया तु साधुषु ॥”

अग्निपुराणम् । “गायत्रीं जपते यस्तु द्वौ कालौ ब्राह्मणः सदा ।

असत्प्रतिग्रहीतापि स याति परमां गतिम् ॥”

इत्थं बहुविधशास्त्रे गायत्री सर्वेषां वेदानां सारांशतया सर्वाभीष्टहेतुतया च प्रसिद्धा । यदज्ञाने ब्राह्मण्यहानिर्भवति । सेयं गायत्री वेदत्रयेऽपि समानरूपा अतः वुभुक्षुः ज्ञानाय गायत्री व्याख्यायते ।

तत्र गायत्रीछन्दस्कानि वेदमन्त्राणि समष्टिरूपतया २४ चतुर्विंशत्यक्षराण्यपि प्रत्येकमष्टस्वष्टस्वक्षरेषु एकेकपादत्वकल्पनया त्रिपादरूपतया व्यवह्रियन्ते । तेन पूर्वोक्तमन्वादिशास्त्रेष्वपि गायत्री त्रिपदेति निर्दिष्टा ।

इत्थं चरणत्रयेऽपि २४ चतुर्विंशत्यक्षराणां सत्त्वेन गायत्रीछन्दस्कतयापीयं गायत्रीत्यभिधीयते ।

छन्दःशास्त्रे षडक्षरपादं छन्दो हि गायत्रीछन्द इत्युच्यते । सर्ववेदेऽपि षडक्षरयुक्तपादकाबहवोमन्त्राः सन्ति । सर्वेऽपि ते गायत्रीरूपतया वक्तुं शक्यन्ते । किन्तु यथा, “पङ्काज्जायते” इति व्युत्पत्त्या पङ्कजशब्दः पङ्कजनिकर्तृत्वयुक्तस्य पद्मस्यैव बोधकः पङ्कजातानामन्येषां कुमुदादीनामबोधकः, एवं गायत्रीशब्देऽपि योगरूढग्रामन्त्रभेदस्यैव बोधकः । वस्तुतोऽन्यव्युत्पत्तिमत्त्वेनाप्यस्य मन्त्रभेदबोधकत्वम् । यथाह,

व्यासः । गायन्तं आयते यस्मात् गायत्रीयं ततः स्मृता ।
सच मन्त्रः । (तत्सवितुर्वरेण्यम्)१ (भर्गोदेवस्य धीमहि)२ ।
(धियो यो नः प्रचोदयात्)३ इत्येवं रूपः ।

स्त्रीपासकत्राणकत्तु ब्रह्मप्रतिपादकतयाऽपि उक्तमन्त्र-
विशेष एव गायत्रीरूपतयोच्यते । यद्यपि गायत्र्याः षडक्षर-
पादतया चतुर्षु चरणेषु २४ चतुर्विंशत्यक्षरावश्यकत्वं किन्तु,
अन्यान्यगायत्रीकृन्दस्कानां मन्त्राणामिवास्मिन् २४ चतुर्विंश-
त्यक्षराभावस्तथापि (वरेण्यम्) पदस्थं यवर्णमादाय २४
चतुर्विंशतिसंख्या परिपूर्यते । यकारोऽपि द्यौः इत्यत्रैव
स्वरवर्णरूपतयाऽत्र गृह्यते तच्चापि बृहदारण्यकभाष्ये व्यक्तं
भविष्यति ॥

अस्याश्च अष्टाक्षरपादत्वेन त्रिपदतया तस्या एकैक-
क्षरणस्य भूम्यादिरूपता, गयनामप्राणत्राटतया गायत्री
शब्दनिरुक्तिश्च बृहदारण्यकब्राह्मणे दर्शिता यथा,

“भूमिरन्तरिक्षं द्यौरित्यष्टावक्षराणि, अष्टाक्षरं ह वा
एकं गायत्रे पदमेतदुहैवास्या एतत् स यावदेषु लोकेषु
तावद् जयति योऽस्या एतदेवं पदं वेद ॥ १ ॥

ऋवो यजूंषि सामानोति अष्टावक्षराणि अष्टाक्षरं
वा एकं गायत्रौ पदमेतदुहैवास्या एतत् स यावतीयं त्रयी
विद्या तावद् जयति योऽस्या एतदेवं पदं वेद ॥ २ ॥

प्राणोऽपानो व्यानः (त्रिआनः) इत्यष्टावक्षराणि अष्टा-
क्षरं ह वा एकं गायत्रौ पदमेतदुहैवास्या एतत् स याव-
द्विदं प्राणिति, तद् जयति योऽस्या एतदेवं पदं वेद ॥ ३ ॥

अथास्या एतदेव तुरीयं दर्शतं पदं परोरजा य एष
तपति यदै चतुर्थं तत्तुरीयं दर्शतं पदमिति दृष्टे इव एष
परोरजा इति सर्वम् ह्येष रज उपर्युपरि तपति एवं ह्येष
श्रिया यशसा तपति योऽस्या एतदेवं पदं वेद ॥ ४ ॥

सैषा गायत्री एतस्मिंस्तुरीये दर्शते पदे परोरजसि
प्रतिष्ठितेत्यादि ॥ ५ ॥

तद्वैतत् सत्यं बले प्रतिष्ठितं प्राणो वै बलं तत् प्राणे
प्रतिष्ठितमित्यादि । सा ह्यैषा गयांस्तत्रे प्राणा वै गया-
स्तान् प्राणांस्तत्रे यस्माद्गयांस्तत्रे तस्माद् गायत्री नाम । ६

स यामेवामुमन्वाह्यैषैव सा, स यस्मा अन्वाह तस्य प्रा-
णांस्तायते” ॥ ७ ॥

अस्य शङ्काचार्यकृतं भाष्यम् ।

“ब्रह्मणो हृदयाद्यनेकोपाधिविशिष्टस्योपासनमुक्तमथे-
दानीं गायत्र्युपाधिशिष्टस्योपासनं वक्तव्यमित्यारभ्यते-
सर्वच्छन्दसां हि गायत्रीच्छन्दः प्रधानभूतं तत्प्रयोक्तृगय-
त्राणात् गायत्रीति वक्ष्यति । नचान्येषां छन्दसां प्रयोक्तृ
प्राणत्राणसामर्थ्यं प्राणात्मभूता सा, सर्वच्छन्दसां चास्मा
प्राणः, “प्राणश्च क्षतः चाणात् क्षतः”मित्युक्तं प्राणश्च गायत्री
तस्मात् तदुपासनमेवं विधित्स्यते द्विजोत्तमत्वहेतुत्वाच्च
“गायत्र्या ब्राह्मणमसृजत, त्रिष्टुभा राजन्धं जगत्या वैश्य-
मिति” द्विजोत्तमस्य द्वितीयं जन्म गायत्रीनिमित्तं तस्मात्
प्रधाना गायत्री ब्राह्मणार्थार्था । “यो ब्राह्मणान् अभिवदन्ति
स ब्राह्मणः शिपापो विदजा विचित्रित्सो ब्राह्मणो भवति”

इत्युक्तेन परमपुरुषार्थसम्बन्धं ब्राह्मणस्य दर्शयति तच्च ब्राह्मणत्वं गायत्रीजन्ममूलमती यक्तव्यं गायत्र्याः सतत्त्वं, गायत्र्या हि यः सृष्टो द्विजोत्तमो निरङ्कुश एवोत्तमपुरुषार्थ-
साधनेऽधिक्रियते ततस्तन्मूलः परमपुरुषार्थसम्बन्धस्तस्मात् तदुपासनविधानायाह । भूमिः अन्तरिक्षं द्यौः इत्ये-
तानि अष्टौ अक्षराणि, अष्टाक्षरम् अष्टावक्षराणि यस्य तदिदम् अष्टाक्षरं हवैप्रसिद्धावद्योतको एकं प्रथमं गायत्र्यै, गायत्र्याः पदं यकारिणैवाष्टत्वपूरणम् एतदुह एव एतदेव अस्याः गायत्र्याः पदं पादः प्रथमो भूम्यादिलक्षणः
चैलोक्यात्माष्टाक्षरत्वसाम्यात् एवम् एतत् चैलोक्यात्मकं गायत्र्याः प्रथमं पदं यो वेद तस्यैतत् फलम् स विद्वान्
यावत् किञ्चिदेषु त्रिषु लोकेषु जितव्यं तावत् सर्वं ह जयति योऽस्या एतदेवं पदं वेद (१) ।

तथा ऋचः, यजूंषि, सामानि, इति त्रयोनामाक्षराणि एतान्यष्टावैव तथैवाष्टाक्षरं ह वा एकं गायत्र्याः द्वितीयम् पदं एतदुहैवास्या एतद् यदृक्तग्यजुःसामसक्त-
णम् अष्टाक्षरत्वसाम्यात् एवं स यावतो इयं त्रयी विद्या त्रया विद्यया यावत् फलजातमाप्स्यते तावद् जयति योऽस्या एतत् गायत्र्यास्त्रैविद्यलक्षणं पदं वेद ॥२॥

तथा प्राणः, अपानः, (विश्वान्नः) ध्यानः एतान्यपि प्राणायामविधानाक्षराणि अष्टौ तच्च गायत्र्यास्तृतीयं पदं यावदिदं प्राणिजातं तावद् जयति योऽस्या एतदेवं गायत्र्यास्तृतीयं पदं वेद ॥३॥

अथानन्तरं गायत्र्यास्त्रिपदायाः शब्दात्मिकायास्तुरीयं पदमुच्यते अभिधीयभूतम् । अस्याः प्रकृतायाः गायत्र्याः एतदेव वक्ष्यमाणं । तुरीयं दर्शितं पदम् परोरजा य एष तपति तुरीयमित्यादिवाक्यपदार्थं स्वयमेव व्याचष्टे श्रुतिः । यद् वै चतुर्थं प्रसिद्धं लोके तदिह तुरीयशब्देनाभिधीयते । दर्शितं पदमित्यस्य कोऽर्थः ? इत्युच्यते दृष्टं इव दृश्यत इव हि सूर्यमण्डलान्तर्गतः पुरुषः अतो दर्शितं पदमुच्यते । परोरजाः इत्यस्य पदस्य कोऽर्थः ? इत्युच्यते सर्वम् समस्तम् उ हि एष मण्डलान्तर्गतः पुरुषः, रजः रजोजातं समस्तं लोकमित्यर्थः उपर्युपरि आधिपत्यभावेन सर्वं लोकं रजोजातं तपति उपर्युपरोति वीष्मा सर्वलोकाधिपत्यख्यापनार्था । ननु सर्वं शब्देनैव सिद्धत्वात् वीष्मानर्थिका, नैष दोषः येषामुपरिष्ठात् सविता दृश्यते तद्विषय एव सर्वशब्दः स्यादित्याशङ्कानिवृत्त्यर्थं वीष्मा “ये चामुष्मात् पराञ्चो लोकास्तेषाञ्चेष्टे देवकामानाञ्चेति” श्रुत्यन्तरात् तस्मात् सर्वावबोधार्था वीष्मा । यथासौ सविता सर्वाधिपत्यलक्षणया श्रिया यशसा च ख्यात्या तपति एवं हैष श्रिया यशसा च तपति योऽस्या एतदेवं तुरीयं दर्शितं पदं वेद ॥४

सैषा त्रिपदा उक्ता या त्रैलोक्यत्रैविद्यप्राणाद्यात्मिका मायत्री, एतस्मिन् चतुर्थे तुरीये दर्शिते पदे परोरजसि प्रतिष्ठिता, मूर्त्तामूर्त्तरसत्वादादित्यस्य, रसाप्राये हि वस्तु नीरसमप्रतिष्ठितं भवति यथा काष्ठादि दग्धसारं तद्वत् । तथा मूर्त्तामूर्त्तकं जगत् । त्रिपदा गायत्री च

आदित्यप्रतिष्ठिता तद्रूपत्वात् । सह त्रिभिः पदैः सङ्घि
तुरीयं पदं सत्ये प्रतिष्ठितम् इत्यादि ॥५॥

तत्रि तुरीयप्रदाश्रयं सत्यं बले प्रतिष्ठितं किं ?
पुनस्तद्वलमित्याह प्राणो वै बलम् तस्मिन् प्राणे बले,
प्रतिष्ठितं सत्यं तथाचोक्तं सूत्रे, 'तदीतञ्च प्रीतञ्चेति'
तस्मात् बले सत्यं प्रतिष्ठितमित्यादि ॥६॥

सैषा गायत्री प्राणः अतः गायत्र्यां जगत् प्रतिष्ठितम्
तस्मिन् सर्वे देवाः एकीभवन्ति सर्वे वेदाः कर्माणि फलानि
च सैषा गायत्री प्राणरूपा सती जगत् आत्मा सा हैषा ग
यांस्तत्रे चातवती, के ? पुनर्गयाः, एते प्राणाः वागादयः
वै गयाः शब्दकरणात्, तान् तत्रे, सैषा गायत्री तत्त
यस्मात् गयांस्तत्रे तस्माद्गायत्री नाम गयत्राणात् गात्र-
त्रीति प्रथिता । स आचार्य उपनीय माणवकमष्टवर्गं
यामेव असूँ सावित्रीं सवितृदेवताकाम् अन्वाह पच्छः
अर्द्धयः समस्ताश्च एषैव सा साक्षात् प्राणो जगत् आत्मा
माणवकाय समर्पिता इहेदानीं नान्याः सः आचार्यः यस्मै
माणवकाय अन्वाह अनुवक्तिः तस्य माणवकस्य गयान्
प्राणान् त्रायते नरकादिपतनात्" ॥

छान्दोग्योपनिषदि गायत्र्या अन्यथा निर्व्वचनपूर्व्वकं
षडङ्गरूपादस्वेन चतुश्र-दत्वं वागादिरूपेण ध्यातव्यत्वम्
स्वप्रतिपाद्यब्रह्मात्मद्वारा सर्वात्मकत्वञ्च दर्शितम् ।

“गायत्री वा इदं सर्व्वं भूतं यदिदं किञ्च । वाग्वै
गायत्री वाग्वा इदं सर्व्वं भूतं गायति च त्रायते च ॥

या वै सा गायत्रीयं वाव सा येयं पृथिवी अस्यां
‘होदं सर्वं भूतं प्रतिष्ठितम् एतामेव नातिशीयते ॥२

या वै सा पृथिवीयं वाव सा यदिदमस्मिन् पुरुषे
शरीरम् अस्मिन् होमे प्राणाः प्रतिष्ठिता एतदेव नाति
शीयन्ते ॥ ३

यद्वैतत् पुरुषे शरीरमिदं वाव तद्यदिदमस्मिन्नन्तः
पुरुषे हृदयम् अस्मिन् होमे प्राणाः प्रतिष्ठिताः एतदेव
नातिशीयन्ते ॥ ४

सैषा चतुष्पदा षड्विधा गायत्री तदेतदृचाभ्यनूक्तम् ॥ ५

तावानस्य महिमा ततोऽन्यायांश्च पूरुषः ।

पादोऽस्य सर्वाभूतानि त्रिपादस्यामृतं दिवीति” । ६

अस्य शङ्कराचार्य्यकृतभाष्यम् ।

“यत एवमतिशयफलैषा ब्रह्मविद्या अतः सा प्रकारा-
न्तरेणापि वक्तव्येति गायत्री वा इत्यारम्यते । गायत्री
द्वारेण चीच्छते ब्रह्म, सर्वविशेषरहितस्य नेति नेती-
त्यादिविशेषप्रतिषेधगम्यस्य दुर्बोधत्वात् । सत्स्वनेकेषु
छन्दःसु गायत्र्या एव ब्रह्मज्ञानद्वारतयोपादानं प्राधान्यात् ।”
(इत्युपक्रम्य किञ्चिदुक्तोक्तम्) “गायत्रीसारत्वाच्च ब्राह्मणस्य
मातरमिव हित्वा गुरुतरां गायत्रीं ततोऽन्यत् गुरुतरं
न प्रतिपद्यते । ययोक्तं ब्रह्मापीति तस्यामत्यन्तगौरवस्य
प्रसिद्धत्वात् अतो गायत्रीमुखेनैव ब्रह्मोच्यते ।

गायत्री वै इत्यवधारणार्थी वैशब्दः । इदं सर्वं
भूतं प्राणिजातं यत् किञ्च स्थावरं जङ्गमं वा तत्सर्वं

गायत्रेऽयम् । तस्याऽच्छन्दोमात्रायाः सर्वभूतत्वमनुपपन्नमिति
 गायत्री-कारणं वाचं शब्दरूपामापादयति गायत्रीं, वाग्मै
 गायत्रीति वाग्वा इदं सर्वं भूतम् तस्मात् वाक् शब्दरूपा
 सती सर्वं भूतं गायति च शब्दायते “असौ गौरसावश्व
 इति” त्रायते च रक्षति “अमुष्मात् मा भैषीः किं ? ते
 भयमुत्थितमित्यादि” सर्वतो भयान्निवर्त्यमानो वाचा
 त्रातः स्यात् । यद् वाक्, भूतं गायति च त्रायते च
 गायत्रेऽयम् तद् गायति च त्रायते च वाचोऽनन्यत्वात् गा-
 यत्र्याः गानात् त्राणाच्च गायत्रीत्वम् । १

या वै सैवंलक्षणा सर्वभूतरूपा गायत्री इयं वाच
 सा येयं पृथिवी, कथं ? पुनरियं पृथिवी गायत्रीत्युच्यते ?
 सर्वभूतसम्बन्धात् कथं सर्वभूतसम्बन्धः ? तस्यां पृथिव्यां
 हि यस्मात् सर्वं स्थावरं जङ्गमञ्च भूतं प्रतिष्ठितम् एता
 मेव पृथिवीं नातिशीयते, नातिवर्तते इत्येतत् । यथा
 गानत्राणाभ्यां भूतसम्बन्धो गायत्र्या एवं भूतप्रतिष्ठानात्
 भूतसम्बन्धाद्वा पृथिवी अतो गायत्री पृथिवी ॥ २

या वै सा पृथिवी गायत्रीयं वाच सा इदमेव, तत्
 किम् ? यदिद्मस्मिन् पुरुषे कार्यकारणसङ्घाते जीवति
 शरीरं, पार्थिवत्वाच्छरीरस्य कथं शरीरस्य गायत्रीत्वमु-
 च्यते ? अस्मिन् हीमे प्राणाः भूतशब्दवाच्याः प्रतिष्ठिताः ।
 अतः पृथिवीवत् भूतशब्दवाच्य-प्राणप्रतिष्ठानात् शरीरं
 गायत्री एतदेव यस्माच्छरीरं नातिशीयन्ते प्राणाः ॥ ३

यद्येतत् पुरुषे शरीरं गायत्री वान तत् यदिद्मस्मिन्

अन्तर्मध्ये पुरुषे हृदये पुण्डरीकाख्यमेतत् गायत्री कथम् ?
 इत्याह अस्मिन् हीमे प्राणाः प्रतिष्ठिताः अतः शरीरवत्
 गायत्री हृदयम् एतदेव नातिशीयन्ते “प्राणो हि पिता
 प्राणो माता” “अहिंसन् सर्वाभूतानीति” श्रुतेः भूतशब्द
 वाच्याः प्राणाः ॥ ४

सैषा चतुष्पदा षड्चरपादच्छन्दोरूपा सती भवति
 गायत्री षड्विधा वाग्भूतपृथिवीशरीरहृदयप्राणरूपा सती
 षड्विधा भवति । (किञ्चिदतीत्युक्तम्) तदेतस्मिन्नर्थे एत-
 द्वायत्राख्यं ब्रह्म गायत्रानुगतं गायत्रीमुखेनोक्तम् ऋचापि
 मन्त्रेण अभ्यनूक्तं प्रकाशितम् ॥ ५

तावान् अस्य गायत्राख्यस्य ब्रह्मणः समस्तस्य महिमा
 विभूतिविस्तारः यावान् चतुष्पाद् षड्विधश्च ब्रह्मणो वि-
 कारः, पादः गायत्रीति व्याख्यातः । अतस्तस्माद्विकारलक्ष-
 णात् गायत्राख्यात् ततो ज्यायान् महत्तरश्च परमार्थस-
 त्वरूपोऽविकारः पुरुषः सर्वपूरणात् पुरिशयनाच्च । तस्यास्य
 पादः सर्वा सर्वाणि भूतानि तेजोऽब्रह्मादीनि सस्थावरजङ्ग-
 मानि । त्रिपाद् त्रयः पादा अस्य सोऽयं त्रिपाद् अमृतं
 पुरुषाख्यं समस्तस्य गायत्रात्मकस्य दिवि, द्योतनवति
 स्वात्मन्यवस्थित मित्यर्थः” ॥ ६

मातृतोजन्मवतामपि सावित्रा द्वितीयजन्माधानात्
 द्विजानां द्विजत्वम् । तज्जन्मैव हि सकलपुरुषार्थहेतुरिति
 मन्वादिशास्त्रे प्रसिद्धम् । यथा,
 मनुः । “आचार्यस्तस्य यां जातिं विधिवद्देदपारमः ।

उत्पादयति सावित्री सा सत्या साऽजराऽमरा ॥

तत्र यद् ब्रह्मजन्मास्य मौञ्जीबन्धनचिह्नितम् ।

तत्रास्य माता सावित्री पिता चाचार्य उच्यते” ॥

यद्यपि परमेश्वरः सर्वत्राभिन्नरूपतया वर्तमानस्तथापि
समुपासने एव विशिष्टफलप्रदः, नान्यथा इदमपि दृष्टान्त-
तया योगियाज्ञवल्केन कथितम् ।

“गवां सर्पिः शरीरस्थं न करोत्यङ्गपोषणम् ।

निःसृतं कर्मसंयुक्तं पुनस्तासां तदौषधम् ॥

एवं सहि शरीरस्थः सर्पिर्वत् परमेश्वरः ।

विना चोपसनादेव न करोति हितं ऋषु” ॥

गायत्र्याश्च स्ववाच्यब्रह्मणा सहाभेदात् प्राशस्त्यमाह व्यासः ।

“न भिन्नां प्रतिपद्येत गायत्रीं ब्रह्मणा सह ।

सोऽहंमस्मीत्युपासीत विधिना येन केनचित्” ॥

“गायत्रीस्थभर्गपदप्रतिपाद्य ईश्वरः अहंजीवरूपोऽस्मि
अगामोति जीवेश्वरयोरहङ्कारप्रतिविम्बितत्वोपाधिरहितेन
चिद्रूपेणैक्यं भावयन् उपासीत” इति रघुनन्दनः ।

तत्र सत्स्वपि परमब्रह्मण उपासनायां बह्व्यूपायैषु गाय-
त्र्याव तदुपासनायुः प्रधानोपायः इति प्राग्दर्शितेषु शास्त्रेषु
प्रसिद्धम् । विशेषतः, गायत्र्यर्थः परं ब्रह्म एतदर्थमपि
अग्निन मन्त्रेणैव उपासना श्रेयस्करी ।

“प्रणवव्याहृतिभ्याश्च गायत्र्या त्रितयेन च ।

उपास्यं परमं ब्रह्म आत्मा यत्र प्रतिष्ठितः ॥

वाच्यः सर्वेश्वरः प्रोक्तो वाचकः प्रणवः स्मृतः ।

वाचकेऽपि च विज्ञाते वाच्येव प्रसीदति”

योगीश्वरवाक्येन “ओङ्कारपूर्विका तिस्रः” इति प्रागुक्त-
वचनेन च गायत्री-व्याहृतिप्रणवानां ब्रह्मवाचकत्वेन तदुपा-
सनाहेतुत्वमुक्तम् । यथा च प्रणवादयः परमब्रह्मवाचकाः
स्युस्तथाग्रे प्रदर्शयिष्यते ।

जपकाले च तत्तन्मन्त्राणां ऋषिप्रभृतीनां स्मरणमवश्यं
कर्त्तव्यं तदस्मरणे संपूर्णफलाप्राप्तिरनिष्टप्राप्तिश्च । तदपि
ब्राह्मणसर्वस्वग्रन्थधृतेन कात्यायनवचनेनोक्तम् यथा

“यो वा अविदितार्पेयच्छन्दोदैवतविनियोगेन ब्राह्म-
णेन मन्त्रेण वा यजते याजयति अध्यापयति वा स्थाणुं
गच्छति श्वभ्रं वार्चत् प्रमीयते पापीयान् भवति यात-
यामान्यस्य छन्दांसि भवन्ति अयं मन्त्रे मन्त्रे वेद सर्व-
मायुरेति अयातयामान्यस्य छन्दांसि भवन्ति तस्मान्मन्त्रे
मन्त्रे विद्यादिति” ।

यजुर्वेददीपधृतकात्यायनवाक्यम् ।

“द्रष्टार ऋषयः स्मर्त्तारः परमेष्ठ्यादयः, देवता मन्त्रान्त-
र्भूता अग्न्यादिका हविर्भाजः स्तुतिभाजो वा, छन्दांसि
गायत्र्यादीनि, एतान्यविदित्वा योऽधीतेऽधुब्रूते जपति,
जुहोति यजते याजयति वा तस्य ब्रह्म निर्वीर्यं यातयामं
भवत्यन्तराशु गच्छं वापद्यते स्थाणुं वच्छति प्रमीयते वा
पापीयान् भवति” ।

योगियाज्ञवल्करः

“यस्तु जानाति तत्त्वेन आर्पे १ छन्दश्च २ दैवतम् ३ ।

विनियोगं ४ ब्राह्मणं ५ च मन्वार्थज्ञानकर्म च ॥

एकैकस्या ऋचः सोऽभिवन्द्यो ह्यतिथिवद्भवेत् ।

देवतायाश्च सायुज्यं गच्छत्यत्र न संशयः ॥

पूर्वोक्तेन प्रकारेण ऋथादीन् वेत्ति यो द्विजः ।

अधिकारो भवेत्तस्य रहस्यादिषु कर्मसु ॥

आर्षं १ छन्दश्च २ दैवत्यं ३ विनियोग ४ स्तथैव च

वेदितव्यं प्रयत्नेन ब्राह्मणेन ५ विशेषतः ॥

अत्रिदित्वा तु यः कुर्यादयाजनाध्यापनं जपम् ।

होममन्तर्जलादीनि तेभ्योऽल्पाल्पफलं लभेत् ॥

अन्तर्जलादिके जप्ये, इतरेषामजानताम् ।

नाधिकारोस्ति मन्वाणामेवं श्रुतिनिदर्शनम्” ॥

एवमार्षादिज्ञानस्यावश्यकत्वमुक्त्वा आर्षादिस्वरूपमपि
तेनोक्तं यथा ।

“येन यदृषिणा दृष्टं सिद्धिः प्राप्ता च येन च ।

मन्त्रेण तस्य तत्प्रोक्तमृषिभाव १ स्तदात्मकः ॥

छादनाच्छन्द इत्युक्तं वाससी वाथ वा कृते ।

आत्मा तु छादितो देवैर्मृत्योर्भीतैस्तु वै पुरा ॥

आदित्यैर्वसुभिरुद्रैस्तेन छन्द २ इतीरितम् ।

यस्य यस्य च मन्त्रस्य उद्दिष्टा या च देवता ।

तदाधारं भवेत्तस्य दैवतं ३ देवतोच्यते ॥

पुरा कल्पे समुत्पन्ना मन्त्राः कर्मार्थमेव च ।

अनेनैव तु कर्तव्यं विनियोगः ४ स उच्यते ॥

निरुक्तं यस्मिन् मन्त्रस्य समुत्पत्तिः प्रयोजनम् ।

प्रतिष्ठानं सुतिष्ठैव ब्राह्मण ५. आभिधीयते” ॥

उपक्रमे ब्राह्मणेन इत्यत्र सहार्थे तृतीया न कर्त्तरि
तेन ब्राह्मणेन मन्त्रेतरवेदभागरूपेण उक्तलक्षणमन्त्रार्थस्तु-
त्यादिलक्षणरूपेण सह आर्षादिचतुष्टयं तेन पञ्चकमित्यर्थः ।

“एवं पञ्चविधं प्रोक्तं जप्यकालेष्वनुस्मरेत् ।

होमे वा मार्जने यागे स्वाध्याये याजने तथा” ॥

पञ्चविधमित्युक्त्या च ब्राह्मणसहितानामेवार्षादीनां चतुर्णां
जपकालेऽनुस्मर्त्तव्यता तेनैव स्पष्टमुक्ता ।

एभिर्विवर्तनैर्ऋथादिज्ञानावश्यकत्वं तत्रायं भेदः यैरे
मन्त्र्यानिनियानि कर्माणि क्रियन्ते, तत्कर्मकरणेभ्यः
प्राक् सत्यपि कदाचित् ऋथादिज्ञाने जातेऽपि कर्मकाले
तत्तत् स्मृत्यैव जपादेः कर्त्तव्यत्वम् । ततश्च ऋथादिज्ञाने
कदाचिज्जाते सत्यप्यधिकारिता-सम्पादनाय कर्मारम्भ-
समये तत्स्मरणावश्यकत्वम् “जपकालेऽनुस्मरेदिति वाक्ये
ऋथादिस्मरणस्य तत्तत्कर्मकाले कर्त्तव्यतायाः प्रतीतिः ।
इत्थं च प्रत्येककर्मणि तदावृत्तिरावश्यकी किन्तु, शतसह-
स्रादिसंख्यके जपकर्मणि सकृदेवादौ आर्षादिकं स्मर्त्तव्यं
न प्रत्येकमन्त्रमावर्त्यम् शतसहस्रादिजपरूपस्यैव तत्रैक-
कर्मत्वात् । तथैव कात्यायनादिभिरुक्तम् ।

यथा यजुर्वेददीपे कात्यायनवाक्यम् ।

“कर्मारम्भे मन्त्राणां देवता वेदितव्येति” ।

व्यासः, प्रणवस्य ऋथादिकमभिधाय

“एवमार्षादिकं स्मृत्वा ततश्चोङ्कारमभ्यसेत्”

इत्थम् ऋथादिपञ्चकस्य मन्त्रमात्रेषु स्मरणावश्यकत्वं
गायत्रीमन्त्रस्यापि तत्पञ्चकमावश्यकं तच्च क्रमेण दृश्यते ।

तत्र योगियाज्ञवल्काः ।

“सविता देवता तस्या मुखमग्निस्तदित्युत ।

विश्वामित्र ऋषिः कुन्दो गायत्री तु विधीयते ॥

विश्वस्य जगतो मित्रं विश्वामित्रः प्रजापतिः ।

विनियोगोपनयने प्राणायामे जपे तथा” ॥

इत्थं ऋथादिपञ्चकमध्ये चतुष्कमिह स्वपदेन प्रति-
पादितम् । अवशिष्टं ब्राह्मणरूपमेकाङ्गं नात्र दर्शितम् ।
किन्तु बृहदारण्यकवाक्यं छान्दोग्यवाक्यं च यत् पूर्वं प्रद-
र्शितं तदेव ब्राह्मणवाक्यमिह स्मर्तव्यम् । योगिवल्कोक्त-
ब्राह्मणलक्षणस्य तयोरेव वाक्ययोः सत्त्वात् ।

गायत्र्या २४ चतुर्विंशत्यक्षराणां यथा भावना कार्य्या,
तच्च ब्राह्मणसर्वस्वे विष्णुधर्मोत्तरे दर्शितं यथा ।

“कर्मेन्द्रियाणि पञ्चैव पञ्च बुद्धीन्द्रियाणि च ।

पञ्च बुद्धीन्द्रियार्थाश्च भूतानां चैव पञ्चकम् ॥

मनोबुद्धिस्तथैवात्मा अव्यक्तञ्च यदुत्तमम् ।

चतुर्विंशतिरेतानि गायत्र्या अक्षराणि च ।

प्रणवं पुरुषं विद्धि सर्वगं पञ्चविंशकम् ” ।

अनेन पञ्चविंशतितत्त्वरूपतयाः सप्रणवगायत्र्यक्षराणां
अर्थो यतोक्ता ।

तत्र प्रत्यक्षरं देवताभेदमाह योगियाज्ञवल्काः ।

“अक्षराणान्तु दैवत्यं सम्प्रवक्ष्याम्यतः परम् ।

आग्नेयं (तत्) प्रथमं ज्ञेयं वायव्यञ्च (स) द्वितीयकम् ।

तृतीयं (वि) सूर्यदैवत्यं चतुर्थं (तुः) वैद्युतं तथा ।

पञ्चमं (व) यमदैवत्यं वारुणं (रे) षष्ठमुच्यते ।

बार्हस्पत्यं सप्तमन्तु (ण्) पार्जन्यमष्टमं (यम्) विदुः ।

ऐन्द्रं तु नवमं (भ) ज्ञेयं गान्धर्वं दशमं (र्गः) तथा ।

पीणमेकादशं (दे) प्रोक्तं मैत्रावरुणं द्वादशम् (व) ।

त्वाष्ट्रं त्रयोदशं (स्य) ज्ञेयं वासवन्तु चतुर्दशम् (धी) ।

मारुतं पञ्चदशकं (म) सौम्यं षोडशकं (हि) स्मृतम् ।

सप्तदशं (धि) त्वाङ्गिरसं वैश्वदेवमतः परम् (यः) ।

आश्विनञ्चैकोनविंशं (यः) प्राजापत्यन्तु विंशकम् (नः)

सर्वदेवमयं प्रोक्तमेकविंश(प्र)मतः परम् ।

रौद्रं द्वाविंशकं (चो) प्रोक्तम् त्रयोविंशन्तु (दं) ब्राह्मकम् ।

वैष्णवन्तु (यात्) चतुर्विंशमेता ह्यक्षरदेवताः ।

जप्यकाले तु संस्मृत्य तासां सायुज्यतां व्रजेत्”॥

इत्थं गायत्री जपाङ्गमुक्त्वा सम्प्रति तदर्थः प्रदर्शयति ।

तत् सवितुः वरेण्यम् भर्गः देवस्य धीमहि । धियोः,
यः, नः, प्रचोदयात् । इत्येवं तत्र दश पदानि ।

तत्रादौ ऋग्वेदभाष्यकृत्माधवाचार्यमन्मताभिर्निर्दिश्यते ।

“यः सविता देवो नोऽस्माकं धियोः कर्माणि, धर्मा-
द्विविषया वा बद्धीः प्रचोदयात् प्रेरयति तत्तस्य देवस्य
सवितुः सर्वान्तर्यामितया प्रेरकस्य जगत्स्रष्टुः परमेश्वरस्य
वरेण्यः सर्वरूपास्यतया ज्ञेयतया च संभजनीयं भ-
र्गोऽविद्यातत्कार्ययोर्भर्जनाङ्गः स्वयं ज्योतिः चरुब्रह्मा-

त्सकं तेजो धीमहि तयं ध्यायेम । यद्वा तदिति
भर्गोविशेषणम् । सवितुर्देवस्य तत्तादृशं भर्गो धीमहि

किं ? तदित्यपेक्षायामाह य इति लिङ्गव्यत्ययः । यद्भर्गो

नोधियः प्रचोदयात् । तदुच्चायेमेति समन्वयः । यद्वा यः

सविता सूर्यो धियः कर्माणि प्रचोदयात् प्रेरयति तस्य
सवितुः सर्वस्य प्रसवितुर्देवस्य द्योतमानस्य सूर्यस्य तत्
सर्वदृश्यमानतया प्रसिद्धं वरेण्यं सर्वैः संभजनीयं भर्गः
पापानां तापकं तेजोमण्डलं धीमहि ध्येयतया मनसा
धारयाम । यद्वा भर्गःशब्देनान्नमभिधीयते । यः सविता
देवो नो धियः प्रचोदयति तस्य प्रसादादन्नादिलक्षणं फलं
धीमहि धारयाम तस्याधारभूता भवेमेत्यर्थः । भर्गःश-
ब्दस्यान्नपरत्वे धीशब्दस्य कर्मपरत्वे चाथर्वणम् ।

“वेदाञ्छन्दांसि सवितुर्वरेण्यं भर्गो देवस्य कवयोऽ-
न्नमाहुः । कर्माणि धियस्तदु ते प्रब्रवीमि प्रचोदयन्तु
सविता याभिरेतीति” । “गी० ब्रा० १ ३२ ॥”

ऋग्वेदभाष्ये माधवाचार्यः, भर्गःशब्दं असुन्प्रत्य-
यान्तं सान्तं निर्दिदेश । अग्रे वक्ष्यमाणयोगियाज्ञवल्क्य-
वचने च घञ्कृत्वेनादन्तं निरदिक्षदिति विशेषः । यदि
वाऽसुन्नन्तो यदि वा घञन्त उभयापि नित्वात् नित्त्वद्वा
आद्युदात्ततेति न स्वरे भेदः ।

योगियाज्ञवल्क्यप्रदर्शितया रीत्या ब्राह्मण-सर्वत्रे गाय-
त्र्यर्थो यथोक्तस्तथात्र प्रदर्श्यते ।

“तत्तस्य भुर्गं तेजो धीमहि चिन्तयामः । अत्र यद्यपि

तमिति पदं भर्गविशेषणं नास्ति तथापि यदिति यच्छब्द-
प्रयोगादेव तमिति तच्छब्दो लभ्यते ।

तथाच योगियाज्ञवल्काः ।

“तच्छब्देन तु यच्छब्दो बोद्धव्यः सततं बुधैः ।

उदाहृते तु यच्छब्दे तच्छब्दः स्यादुदाहृतः” ॥

किंभूतस्य ? तस्य, सवितुः सर्वभूतानां प्रसवितुरित्यर्थः ।

तथाच योगियाज्ञवल्काः ।

“सविता सर्वभूतानां सर्वभावान् प्रसूयते ।

सवनात् प्रेरणाच्चैव सविता तेन चोच्यते” ॥

पुनः किंभूतस्य ? देवस्य दीप्तिक्रीडायुक्तस्य ।

तथाच योगियाज्ञवल्काः ।

“दीप्यते क्रीडते यस्माद्दीचते द्योतते दिवि ।

तस्माद्देव इति प्रोक्तः स्तूयते सव्येदेवतैः” ॥

किंभूतं ? यो भर्गो नोऽस्माकं धियोबुद्धीः प्रचोदयात्
प्रेरयति धर्मार्थकाममोक्षेषु अस्माकं बुद्धीः यो भर्गो नियोजयतीत्यर्थः । तथाच योगियाज्ञवल्काः ।

“चिन्तयामो वयं भर्गं धियोयीनः प्रचोदयात् ।

धर्मार्थकाममोक्षेषु बुद्धिवृत्तीः पुनः पुनः” ॥

‘तदिह भर्गशब्देन बहुविधात्मयुक्तः ‘सवितुर्मण्डलमध्य-
गत आदित्यदेवतास्वरूपः पुरुष उच्यते ।

तथाच योगियाज्ञवल्काः ।

“भृजिः पाके भवेद्वातुर्यस्मात् पाचयते ह्यसौ ॥’

भ्राजते दीप्यते यस्मात् जगदन्ते हरत्यपि ।

कालाग्निरूपमास्थाय सप्ताच्चिः सप्तरश्मिभिः ।

भ्राजते तत्स्वरूपेण तस्माद्भगः स उच्यते” ॥

तथा, “भेति भासयते लोकान् रिति रञ्जयते प्रजाः ॥

गदत्यागच्छतेऽजस्रं भर्गो भर्ग उच्यते” ॥

अयमेव तु भर्गो बहिराकाशे सूर्यमण्डलान्तःस्थोऽपि
सकलप्राणिनां हृदयमध्ये जीवभूतः प्रतिवसति ।

तथाच योगियाज्ञवल्काः ।

“आदित्यान्तर्गतं यच्च ज्योतिषां ज्योतिरुत्तमम् ।

हृदये सर्वभूतानां जीवभूतः स तिष्ठति” ॥

तथा, “हृदोन्नि तपति ह्येष बाह्ये सूर्यस्य चान्तरे ।

अग्नी वा धूमकेतो च ज्योतिश्चित्रकरश्च यत् ॥

हृद्याकाशे च यो जीवः साधकैरुपवर्ण्यते ।

स एवादित्यरूपेण बहिर्नभसि राजते” ॥

अत्र यद्यपि प्राणिनां हृदये जीवरूपतया यएव भर्गः
स्तिष्ठति सएवाकाशे आदित्यमध्ये पुरुषरूपतया विद्यते ।
अतो अनयोर्भेदे नास्त्येव तथापि “धियो योनः प्रचो-
दधात्,” प्राणिनां बुद्धेः प्रेरकत्वात् यो हृदयवर्त्ती सएव
चिन्तनीयः । अयन्तु-विशेषः सूर्यमण्डलमध्यवर्त्तिभर्गेण
सह एकोभूतश्चिन्तनीयः । पुनः किम्भूतं ! भर्गं वरेण्यं
वरणीयं प्रार्थनीयं जन्ममृत्युदुःखादिनाशाय ध्यानेनो-
पासनीयमित्यर्थः । तथाच योगियाज्ञवल्काः ।

“वरेण्यं वरणीयञ्च जन्मसंसारभीरुभिः ।

आदित्यान्तर्गतं यच्च भर्गाख्यं वै मुमुक्षुभिः ॥

जन्ममृत्युविनाशाय दुःखस्य त्रिविधस्य च ।

‘ध्यानेन पुरुषो यस्तु द्रष्टव्यः सूर्यमण्डले’ ॥

एवं गायत्रीमन्त्रस्यार्थमुक्त्वा व्याहृतियुक्ततयैव तस्य
जप्यतया भर्गसामानाधिकरण्येन तदर्थमाह तत्रैव ।

पुनः किम्भूतः ? सः भर्गः, भूर्भुवःस्वरिति भूर्लीकान्तरिक्षलो-
कस्वर्गलोकान्तवरूपोऽपि स एव देवतात्मकः भर्ग इत्यर्थः ।

एवमेव भर्गाख्यं परमं ज्योतिः प्राणिव्यूहानां हृदये
यथावतिष्ठते तद् विष्णुधर्मात्तरेण योगियाज्ञवल्केनाप्युक्तम् ।

“ईश्वरं पुरुषाख्यन्तु सत्यधर्माणमच्युतम् ।

भर्गाख्यं विष्णुसंज्ञं तु ज्ञाना त्वमृतमृच्छति ॥

रविमध्ये स्थितः सोमः सोममध्ये हुताशनः ।

तेजोमध्ये स्थितं सत्यं सत्यमध्ये स्थितोऽच्युतः ।

अङ्गुष्ठमात्रः पुरुषः पूर्वमेव मयेरितः ।

शङ्करेण तथा दृष्टः प्रभवः सर्वतेजसाम् ।

स विष्णुर्भुवनाधारी यस्येदं सकलं जगत्” ।

तथाच व्याहृतियुक्तगायत्र्या अयं वाक्यार्थः ।

सवितुर्देवस्य भर्गाख्यं परब्रह्मस्वरूपतेजश्चिन्तनीयं
मम हृत्पद्मस्थितेनैव भर्गाख्येन तेजसा प्रेर्यमाणस्त-
देव ” भूर्लीकान्तरिक्षलोकस्वर्गलोकादिब्रह्माण्डीदरवृत्ति
सचराचरत्रैलोक्यस्वरूपं मम हृदयमध्ये बाह्ये च सूर्यम-
ण्डलमध्ये वर्तमानतेजसा एकोभूतं परमब्रह्मस्वरूपं ज्यो-
तिरहमिति चिन्तयन् जपं कुर्यादिति” ।

व्याहृत्यर्थास्तैर्ब्रह्मणा सहाभेदश्च यथा भवति तथोच्यते ।

“भवन्ति चास्मिन् भूतानि स्थावराणि चराणि च ।

तस्माद्भूरिति विज्ञेया प्रथमा व्याहृतिः स्मृता ॥

भवन्ति भूयो भूतानि उपभोगक्षये पुनः ।

कल्पान्ते उपभोगाय भुवस्तस्मात् प्रकीर्तिता ।

शीतोष्णवृष्टिर्तेजांसि जायन्ते तानि वै सदा ।

आलयः सुकृतोनाञ्च स्वर्लोकः स उदाहृतः” ॥

“यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते येन जातानि
जीवन्ति यत् प्रयत्यभिसंविशन्ति तद्विजिज्ञासस्व ब्रह्मेति”
श्रुत्या तस्यैव सर्वभूताधारत्वसिद्धेर्ब्रह्मण्येव भूताधारादि
भूम्यादिरूपत्वम् ।

कूर्मपुराणे तु प्रधानादिरूपत्वं व्याहृतीनामुक्तं यथा ।

“प्रधानं पुरुषः कालो ब्रह्मविष्णुमहेश्वराः ।

सत्त्वं रजस्तमस्तिस्त्रः क्रमाद्व्याहृतयः स्मृताः” ॥

गायत्र्या जपप्रकारमाह योगियाज्ञवल्करः ।

“ओंङ्कारं पूर्वमुच्चार्य भूर्भुवः स्वस्त्यैव च ।

गायत्री प्रणवश्चान्ते जपोद्धेष उदाहृतः” ।

तेनाद्यन्तयोः प्रणयो जप्यः तत्र प्रणवस्य ब्रह्मवाचक-
त्वमाह गीताभ्याम् ।

“ओं तत्सदिति निर्देशो ब्रह्मणस्त्रिविधः स्मृतः” ॥

पातञ्जलसूत्रेऽपि ईश्वरमुपक्रम्य “तस्य वाचकः प्रणवः”
इत्युक्तम् ।

ततश्चाद्यन्तयोर्जप्यप्रणवयोर्मध्ये आद्यस्य जपाङ्गतया निर-
र्थकत्वं अन्त्यस्य ब्रह्मविष्णुमहेश्वररूपत्वेन भर्गविशेषणत्वम् ।

यद्वा आद्यस्य ब्रह्मादिरूपत्वं द्वितीयस्य परब्रह्मरूपत्वं औ
 ग्गदस्य आङ्पूर्वकवेजोनिष्पन्नतया सर्वात्रानुस्यूतवाच-
 कत्वात् “यस्मिन्नीतं च प्रीतश्चेत्यादि श्रुतेः तस्यैव सर्वत्र
 सूत्रात्मतया स्थितेः ॥

मन्त्रमात्रस्य प्रणवपूर्वकत्वं तन्माहात्म्यञ्च ब्राह्मण-
 सर्वस्य दर्शितं यथा

योगियाज्ञवल्काः ।

“प्रणवाद्याः स्मृतामन्त्राश्चतुर्वर्गफलप्रदाः ।

तस्माच्च निःसृताः सर्वे प्रलीयन्ते च तत्र वै” ॥

मङ्गल्यं पावनं धर्म्यं सर्वकामप्रसाधनम् ।

ओंकारः परमं ब्रह्म सर्वमन्त्रेषु नायकः ॥

प्रजापतेर्मुखोत्पन्नस्तपः सिद्धस्य वै पुरा” ॥

योगियाज्ञवल्काः ।

“यथा पर्णं पलाशस्य शङ्खुनैकेन धार्यते ।

तथा जगदिदं सर्वमोङ्कारेणैव धार्यते ॥

जपेन दहते पापं प्राणायामैस्तथा मलम् ।

ध्यानेन जन्मभिर्यातं धारणाभिश्च मुच्यते” ॥

अनुः अकारश्चाप्युकारश्च मकारश्च प्रजापतिः ॥

वेदत्रयान्निरदुहत् भूभूर्भुवः स्वरितीति च” ॥

गौता - ओतत्सदिति निर्देशो ब्रह्मणस्त्रिविधः स्मृतः ।

ब्राह्मणास्तेन वेदाश्च यज्ञाश्च विहिताः पुरा ॥

तस्मादोमित्युदाहृत्य यज्ञदानतपः क्रियाः ।

प्रवर्तन्ते विधानोक्ताः सततं ब्रह्मवादिनाम्” ॥

योगिवाङ्म० “सिद्धानाञ्चैव सर्वेषां वेदवेदान्तयोस्तथा ।
 अन्येषामपि शास्त्राणां निष्ठाऽथोद्धार उच्यते ॥
 प्रणवाद्यायतीवेदा प्रणवे पर्युपस्थिताः ।
 वाङ्मयं प्रणवः सर्वं तस्मात् प्रणवमभ्यसेत्” ॥
 तथा सएव “आद्यं यत्राक्षरं ब्रह्म त्रयो यत्र प्रतिष्ठिताः ।
 स गुह्योऽन्यस्तिष्ठद्वेदो यो वेदेन स वेदवित् ॥
 एक एव तु विज्ञेयः प्रणवो योगसाधनम् ।
 गृह्योतं सर्वसिद्धान्तरितरैर्ब्रह्मवादिभिः ॥
 वेदभारभरार्त्तो यः स वै ब्राह्मणगर्हभः ।
 यो वेत्ति ब्रह्मगोप्यन्तं त्रिमात्रार्द्धेषु तिष्ठति” ॥
 तथा “त्रिमात्रार्द्धं परं ब्रह्म मात्राक्षरविवर्जितम् ।
 अचिन्त्यमव्ययं सूक्ष्मं निष्कलं परमं पदम्” ॥
 मनुः “क्षरन्ति सर्वा वैदिक्यो जहोति यजतिक्रियाः ।
 त्र्यक्षरं दुष्करं ज्ञेयं ब्रह्म चैव प्रजापतिः” ॥
 योगियाः “यथाऽमृतेन तृप्तस्य पयसा किं प्रयोजनम् ।
 तथोद्धारविधिज्ञस्य ज्ञानतृप्तिर्न विद्यते ॥
 सर्वमन्त्रप्रयोगेषु ओमित्यादौ प्रयुज्यते ।
 तेन संपरिपूषानि यथोक्तानि भवन्ति हि ॥
 यन्नूनमतिरिक्तञ्च यत् किद्रं यदयज्ञियम् ।
 यदमेध्यमशुद्धञ्च यातयामञ्च यद्वेत् ॥
 तत्तदोद्धारयुक्तेन मन्त्रेणाविकलं भवेत्” ।
 कन्दोगगृह्यपरिशिष्टम् “यदोद्धारमकृत्वा तु किञ्चिदारभ्यते
 तदञ्च भवति तस्मात् वज्रभयात् भीत ओद्धारं पूर्वमारभेत्” ।

मयश्वासः “ओङ्कारं स्वर्गद्वारं तस्मात् सर्वेष्वेव कर्मस्वादौ प्रयुञ्जीत” ।

छन्दोगपरिशिष्टम् “ओङ्कारपुरुषं हि योगोपासनं यानि नित्यानि पुण्यतमानि कर्माणि दानयज्ञतपःस्वाध्यायजपध्यानसंन्योपासनप्राणायामहोमदेवपितृमन्त्रोच्चारणब्रह्मारम्भादि यच्चान्यत् किञ्चित् सर्वं प्रणवमुच्चार्य प्रवर्त्तयेत् समापयेच्च” ।

मनुः “प्राक्कूले पथ्युपासोनः पवित्रैश्चैव पावितः ।

प्राणायामैस्त्रिभिः पूतस्तत ओङ्कारमर्हति” ॥

व्यासः “प्रणवस्य ऋषिर्ब्रह्मा गायत्री छन्द एव च ।

देवोऽग्निः सर्वकार्येषु विनियोगः प्रकीर्त्तितः” ॥

तथा “एवमार्षादिकं कृत्वा तत ओङ्कारमभ्यसेत् ।

सार्द्धं त्रिमात्रमुच्चार्य दीर्घघण्टानिनादवत्” ॥

योगियाज्ञवल्काः “त्रिमात्रस्तु प्रयोक्तव्यः सर्वारम्भेषु कर्मसु ।

त्रिस्रः सार्द्धास्तु कर्त्तव्या मात्रास्तत्रार्थचिन्तकैः ॥

देवताध्यानकाले तु ध्रुतं कुर्यान्न संशयः ।

तैलधारावदच्छिन्नं दीर्घघण्टानिनादवत् ॥

अध्रुतं प्रणवस्यान्तं यस्तं वेद स वेदवित् ।

आद्यं तत्राक्षरं ब्रह्म त्रयी यत्र प्रतिष्ठिता ॥

रा गुह्योऽन्यस्त्रिहृद्देवो यो वेदेन स वेदवित् ।

छन्दोगपरिशिष्टम् “स्वरितोदात्त एकाक्षर ओङ्कार ऋग्वेदे, त्रैस्वर्योदात्तओङ्कारो यजुर्वेदे, दीर्घोदात्तएकाक्षरः सामवेदे, संचितोदात्तएकाक्षर ओङ्कारः अथर्ववेदे”

बौधायनः “अपि वा प्रणवेन त्रिरन्तर्जले पठन् सर्वस्मात् पापात् प्रमुच्यते” ।

हृदयमः “स्वदेहमरणिङ्गत्वा प्रणवञ्चोत्तरारणिम् ।

ध्याननिर्मल्यनादिष्णुं पश्येदग्निनिगूढवत् ॥

श्रोता “ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म व्याहरन्नामनुस्मरन् ।

यः प्रयाति त्वजन् देहं स याति परमाङ्गतिम्” ॥

श्रीङ्कारस्य माताविशेषाभिध्यानफलम् प्रश्नोपनिषदि
निर्णीतं यथा

“एतद्वै सत्यं काम ! परञ्चापरञ्च ब्रह्म यदोङ्कारस्तथादिवा-
नेतेनैवायतनेनैकतरमन्वेति । स यद्येकमात्रमभिध्यायेत् स
तेनैव संवेदितस्तूष्णमेव जगत्यामभिसम्पद्यते । तं मृची मनुष्य-
लोकमुपनयन्ते स तत्र तपसा ब्रह्मचर्येण श्रद्धया सम्पन्नो
महिमानं मनुभवति । अथ यदि द्विमात्रेण मनसि सम्पद्यते सो
ऽन्तरिक्षं यजुर्भिरुन्नीयते । स सोमलोकं, स सोमलोके विभूति-
मनुभूय पुनरावर्त्तते । यः पुनरेतन्त्रिमात्रैर्वोमित्येतेनैवाक्ष-
रेण परं पुरुषमभिध्यायेत् स तेजसि सूर्ये सम्पन्नः । यथा पा-
दोदरस्त्वचा विनिर्गच्छत एव ह वै स पापमना विनिर्गन्तः
स सामभिरुन्नीयते ब्रह्मलोकं स एतस्माज्जीवघनात् परात् परं
पुरिषयं पुरुषमोक्षते । तदेतौ श्लोकौ भवतः

“तिस्रो माता मृत्युमत्यः प्रयुक्ता अन्योन्यसक्ता अनविप्रयुक्ताः ।
क्रियासु बाह्यान्तरमध्यमासु सम्यक्प्रयुक्तस्तु न कम्पते ज्ञः ।
ऋग्भिरेतं यजुर्भिरन्तरिक्षं, स सामभिर्यत्तत्कवयो वेदयन्ते ।
तमोङ्कारेणैवायतनेनान्वेति विद्वान् यत्तच्छान्तमजरममृतमभयं
परञ्चेति” उ० । विवृतञ्चेतत् श्रीमता शङ्कराचार्येण यथा

“एतत्ब्रह्मैव परञ्चापरञ्च ब्रह्म परं सत्यमक्षरं पुरुषाख्य-
मपरञ्च प्राणाख्यं प्रथमजं यत्तदोङ्कार एवोङ्कारात्मकमोङ्कार-

प्रतीकत्वात् । परं हि ब्रह्मशब्दाद्युपलक्षणानर्हं सर्वधर्म-
विशेषवर्जितमतो न शक्यमतीन्द्रियगोचरत्वात्केवलेन मन-
साऽवगाहितुमोङ्कारे तु विष्ण्वादिप्रतिमास्थानीये भक्त्यावेशित
ब्रह्मभावे ध्यायिनां तत्प्रसीदतीत्यवगम्यते शास्त्रप्रामाण्यात् ।
तथाऽपरञ्च ब्रह्म । तस्मात्परञ्चापरञ्च ब्रह्म यदोङ्कार इत्युपच-
र्यते । तस्मादेवं विद्वानेतेनैवात्मप्राप्तिसाधनेनैव ओङ्काराभि-
धानेनैकतरं परमपरमन्वेति ब्रह्मानुगच्छति नेदिष्ठं ह्याल-
म्बनमोङ्कारो ब्रह्मणः । स यद्यप्योङ्कारस्य सकलमात्राविभागज्ञो
न भवति तथाप्योङ्काराभिधानप्रभावाद्विशिष्टमेव गतिं गच्छति
किन्तर्हि यद्यप्येवमोङ्कारमेकमात्राविभागज्ञ एव केवलो ऽभिध्या-
यीतैकमात्रं सदा ध्यायीत स तेनैव मात्राविशिष्टोङ्काराभिध्या-
नेनैव स वेदितः सम्बोधितस्तूर्णं क्षिप्रमेव जगत्यां पृथिव्या-
मभिसम्पद्यते किं ? मनुष्यलोकमनेकानि जन्मानि जगत्यां तत्र
तं पाठकं जगत्यां मनुष्यलोकमेवोपनयन्ते उपनिगमयन्ति
ऋचः ऋग्वेदरूपा ह्योङ्कारस्य प्रथमा एका मात्रा । तदभि-
धानेन स मनुष्यजन्मनि द्विजाग्रः सन् तपसा ब्रह्मचर्येण
श्रद्धया च सम्पन्नो महिमानं विभूतिमनुभवति न वीतश्रद्धो
यथेष्टचेष्टो भवति योगभ्रष्टः कदाचिदपि न दुर्गतिं गच्छति ।
अथ पुनर्यदि द्विमात्राविभागज्ञो द्विमात्रेण विशिष्टमोङ्कारमभि-
ध्यायीत स्वप्नात्मके मनसि मननीये यजुर्मये सोमदैवत्ये सम्प-
द्यते एकाग्रतयात्मभावं गच्छति स एवं सम्पन्नो मृतोऽन्तरिक्षा-
धारं द्वितीयरूपं द्वितीयमात्रारूपैरेव यजुर्भिरुन्नीयते सोम-
लोकं सौम्यं जन्म प्रापयन्ति तं यजूंषीत्यर्थः । स तत्र विभू-
तिमनुभूय सोमलोके मनुष्यलोकं प्रति पुनरावर्तते । यः पुन-

रेतमोद्धारं त्रिमात्रेण त्रिमात्राविषयविज्ञानविशिष्टे नोमित्येते-
 नैवाक्षरेण प्रतीकेन परं सूर्यान्तर्गतं पुरुषमभिधायीत तेना-
 भिधानेन प्रतीकत्वेन त्वालम्बनत्वं प्रकृतमोद्धारस्य परञ्चाप-
 रञ्च ब्रह्मेति भेदाभेदश्रुतेरोद्धारमिति च द्वितीयानेऽकशः श्रुता
 बाध्येत अन्यथा यद्यपि तृतीयाभिधानत्वेन करणत्वमुपपद्यते
 तथापि प्रकृतानुरोधात्त्रिमात्रं परं पुरुषमिति द्वितीया परि-
 णम्या “त्वजेदेकं कुलस्यार्थे” इति न्यायेन । स तृतीयो मा-
 त्त्रारूपस्तेजसि सूर्ये सम्पन्नो भवति ध्यायमानो मृतोऽपि सूर्यस्य
 त्मोलोकादिवन्न पुनरावर्त्तते किन्तु सूर्यसम्पन्नमात्र एव ।
 यथा पादोदरः सर्पस्त्वचा विनिर्मुच्यत जीर्णत्वग्विनिर्मुक्तः
 स पुनर्नवो भवति । एवं ह वै एष यथा दृष्टान्तः स पाप्मना
 सर्पत्वक्स्थानीयेनाशुद्धिरूपेण विनिर्मुक्तः सामभिस्तृतीयमात्रा-
 रूपैर्बुद्धिमुन्नीयते ब्रह्मलोकं हिरण्यगर्भस्य ब्रह्मणो लोकं स-
 त्याख्यम् । स हिरण्यगर्भः सर्वेषां संसारिणां जीवानामात्म-
 भूतः स ह्यन्तरात्मा लिङ्गरूपेण सर्वभूतानाम् तस्मिन् लिङ्गात्मनि
 संहताः सर्वे जीवाः । तस्मात्स जीवघनः स विद्वांस्त्रिमात्रोद्धार-
 राभिस्तः । एतस्माज्जीवघनाद्विरण्यगर्भात् परात् परं परमात्मा-
 ख्यं पुरुषमीक्षते । पुरिशथं सर्वशरीरानुप्रविष्टं पश्यति ध्याय-
 मानः । तदेतावस्मिन् यथोक्तार्थप्रकाशको मन्त्री भवतः । तिस्र-
 स्त्रिसङ्ख्याका अकारोकारमकाराख्या ओद्धारस्य मात्राः । मृत्यु-
 र्यासां विद्यते तत्र मृत्युमत्यः मृत्युगोचरादनतिकान्ता मृत्युगो-
 चरा एषित्यर्थः । ता आत्मनो ध्यानक्रियासु प्रयुक्ताः । किञ्चि-
 न्योन्यसक्ता इतरेतरसम्बन्धाः । अनविप्रयुक्ता विशेषेणैकैकविषय-
 एव प्रयुक्ताः । तथा न विप्रयुक्ता अविप्रयुक्ता नाविप्रयुक्ता अन-

विप्रयुक्ताः किन्तहि^१ विशेषेणैकस्मिन्ध्यानकालेऽतिस्पृष्टाषु क्रिया-
सु बाह्याभ्यन्तरमध्यमासु जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिस्थानपुरुषाभिध्यान-
लक्षणासु योगक्रियासु सम्यक् प्रयुक्तासु सम्यग्ध्यानकाले प्रयो-
जितासु न कम्पते न चलति नो योगी यथोक्तविभागज्ञः
ओङ्कारस्येत्यर्थः । न तस्यैवंविदश्चलनमुपपद्यते । यस्माज्जाग्र-
त्स्वप्नसुषुप्तपुरुषाः सह स्थानैर्मात्रात्रयरूपेणोङ्कारात्मरूपेण दृ-
ष्टाः । स ह्येवंविद्वान् सर्वात्मभूत ओङ्कारमयः कुतो वा चले-
त्कस्मिन् वा ? । सर्वार्थसङ्ग्रहार्थो द्वितीयो मन्त्रः । ऋग्भिरेतं
लोकं मनुष्योपलक्षितम् । यजुर्भिरन्तरिक्षं सोमाधिष्ठितम् ।
सामभिर्यत्तद्ब्रह्मलोकमिति तृतीयं कवयो मेधाविनो विद्या-
वन्तएव नाविद्वांसो वेदयन्ते । तं त्रिविधलोकमोङ्कारेण साध-
नेनापरब्रह्मलक्षणमन्वेत्यनुगच्छति विद्वान् । तेनैवोङ्कारेण
यत्तत्परं ब्रह्माक्षरं सत्यं पुरुषाख्यं शान्तं विमुक्तं जाग्रत्-
स्वप्नसुषुप्तादिविशेषसर्वप्रपञ्चविवर्जितमत एवाऽजरं जराव-
र्जितममृतं मृत्युवर्जितमेव । यस्माज्जराविक्रियादिरहितम-
तोऽभयम् । यस्मादेवाभयं तस्मात्परं निरतिशयम् । तदप्यो-
ङ्कारेणायतनेन गमनसाधनेनान्वेत्येत्यर्थः” भा० ।

भारद्वाजकृतौ गद्यपद्याभ्यां गायत्र्यर्थोदर्शितो यथा ।

“अथाहमर्थं गायत्र्याः प्रवक्ष्यामि यथातथम् ॥

द्विजोत्तमानां सद्भक्त्या जयादीनि प्रकुर्वताम् ।

विष्वांसभक्तिजननं मन्त्रैर्यज्ज्ञानमुत्तमम् ॥

तस्मादर्थं विजानीयाद्यत्नेन जपकृद्द्विजः ।

द्वाभ्यां विश्वासभक्तिभ्यां जपादीनां महत्तरम् ॥

फलं भवेज्जपकृतमिति वेदेषु भाषितम् ।

पदानि दश मन्त्रस्य तदादीनि यथाक्रमात् ॥

पदं प्रत्यर्थनिष्पत्तिः स्पष्टं तु क्रियतेऽत्र हि ।

तदिति १ द्वितीयैकवचनम् अनेकजगदुत्पत्तिस्थितिलयकार-

णीभूतमुपकथ्यमानं निरूपमं तेजः सूर्यमण्डलाभिधेयं परं ब्रह्मा-

भिधीयते । सवितुरिति २ षष्ठ्येक वचनं षूज् प्राणिप्रसवे इत्य-

स्य धातोरेतद्रूपम् । सर्वस्य भूतजातस्य प्रसवितुरित्यर्थः ।

वरेण्यं ३ वरणीयं प्रार्थनीयं नियमादिभिरपगतकल्मषैः सततं-

ध्येयम्, भर्गः ४ भन्जो आमर्दने भृजि भर्जन इत्येतयोर्धात्वो-

र्भजतां पापभञ्जनहेतुभूतम् । अथवा भ्राज दीप्तावित्यस्य

धातोर्भर्ग स्तेज इत्यर्थः । देवस्य ५ वृष्टिदानादिगुणयुक्तस्य

निरतिशयस्येत्यर्थः दीप्यतेः प्रकाशार्थत्वात् । धीमहि ६ मध्ये-

चिन्तयामि निगमनिरुक्तविद्यारूपेण चक्षुषा योऽसावादित्यो-

हिरण्मयः पुरुषः सोऽहमिति चिन्तयामि । धिय ७ इति

द्वितीयाबहुवचनम् । य इति ऽहान्दसत्वास्तिङ्गव्यत्ययः । यत्तेजः

सवितुर्देवस्य वरेण्यमस्माभिरभिध्यातम् भर्गो जपतां पापभञ्ज-

नहेतुभूतं धीमह्युपास्महे । तत्ते जो नोऽऽस्माकंधियो १० बुद्धीः

अथ यस्करेषु कर्मसु प्रचोदयात् प्रेरयेदित्यर्थः ।

एषा व्याख्या तु गायत्र्याः सर्वपापप्रणाशनी ।

विज्ञातव्या प्रयत्नेन द्विजैः सर्वशुभेषुभिः ॥

जपस्याभ्यन्तरे व्याख्या स्मर्तव्या मनसा द्विजैः ।

स्मरणात् सर्वपापानि प्रणश्यन्ति न संशयः ॥

गायत्र्यादिशब्दार्थतदीयचरणचतुष्टयार्थज्ञापनगायत्र्यादिशब्द-

निर्वचनपूर्वकगायत्रीजपसंख्यादिनित्यकर्तव्यतामाह भार-

द्वाजः ।

“प्रयोगकाले मन्त्राणामृषिच्छन्दोऽधिदेवतम् ।
 विनियोगं शक्तिबोधं स्मरेन्नो चेद्वृथा फलम् ॥
 इदं समस्तं श्रुतिभिर्गायत्री चेत्युदाहृता ।
 विधिनैवाभ्यसेद् यावत्तुरीयं परमम्यदम् ॥
 भूरित्यादि त्रिभिर्मन्त्रैर्जप्या गायत्रानारतम् ।
 तस्य प्रथमपादेन भूर्भुवःस्वर्जगत्त्रयम् ॥
 व्याप्य द्वितीयपादेन वेदानां त्रितयं तथा ।
 तृतीयेन तु पादेन प्राणं व्यानमपानकम् ॥
 व्याप्तं चतुर्थपादेन परमं रविमण्डलम् ।
 क्रमेणानेन संक्रान्तं यथा व्याप्तमिदं जगत् ॥
 गायत्री सर्ववेदानां माता साक्षाद्द्विजाश्रया ।
 तामेव प्रजपेद्भक्त्या ध्यायेच्च सततं द्विजः ॥
 दुष्प्रतिग्रहदुर्भक्ष्यरूपां होभ्योऽनिशं द्विजम् ।
 गायन्तं त्रायते यस्मात् गायत्रीति श्रुता ततः ॥
 प्राणा गया इति प्रोक्तास्त्रायते तानथापि वा ।
 मायत्रीति भवेन्नम केवलं त्रायतीति वा ।
 व्यावशे प्राणजिह्वासु सदा वायसवर्तनात् ।
 सरस्वतीति नाम्ना च समाख्याता महर्षिभिः ॥
 स्रविक्षप्रकाशकरणात्सावित्रीत्यभिधा भवेत् ।
 जगतः प्रसवित्रीति हेतुनानेन वापि च ॥
 तस्मादियं सदोपास्या निशादिवसयोर्द्विजैः ।
 गायत्री सन्धिवेलायां सैव सन्ध्यैति कीर्तिष्व ॥
 यो जपेद्दहनं ज्ञात्वा नश्यत्यहंसि तत्तत्क्षणात् ।
 ऋषिच्छन्दोदेवताश्च जपेत्ताश्चान्विताः क्रमात् ॥

ज्ञात्वा पदानि श्रुत्वाथ चतुरीयं पादमव्ययम् ।
 ब्रह्मणा याति तत्साम्यं पदं ज्ञात्वा तुरीयकम् ॥
 या गायत्री त्रिचरणा सा त्रिमूर्तिस्त्रिपिणी ।
 उपास्यानन्तरं विप्रैस्त्रिसंख्यासु त्रिमूर्तिषु ॥
 तुरीयपादमेतस्याज्ञात्वा योपास्तिमाचरेत् ।
 सा रत्नपूर्णा पृथिवी गृह्णन्ती दोषभाग्भवेत् ॥
 ब्रह्मकेशवरुद्रादिदेवताभिरुपासिता ।
 सन्ध्यान्तां कीन सेवेत विप्रः स्यादभिलाषुकः ॥
 प्रातः सतारकां सन्ध्यां सायं सन्ध्यां सभाष्कराम् ।
 स्नानकर्मणि तन्मध्यामुपासीत यथाविधि ॥
 प्रातरेवमुपास्यैव प्रकुर्यात् हवनं जपम् ।
 स्नानस्यानन्तरं कुर्यात् तर्पणञ्च महाक्रतून् ॥
 सायं सन्ध्यामुपासीत होमं कुर्वीत शासनात् ।
 सन्ध्यापासनहीनो यो न योग्यः सर्वकर्मसु ॥
 तस्मादुपास्य विधिना सन्ध्यामन्यक्रियाचरेत् ।
 नोपासयेद्द्विजः सन्ध्यां योऽसौ शूद्रत्वमाप्नुयात् ॥
 कर्मान्यन्यानि संत्यज्य सन्ध्यां यः केवलं द्विजः ।
 उपास्ते सर्वपुण्यानि कृतवान् स भवेदलम् ॥
 सन्ध्यापास्तिं विना विप्रः पुण्यान्यन्यानि चाचरेत् ।
 यस्तस्य तानि पापानि भवन्त्येव न संशयः ॥
 नाशयेत् जन्मजनितं पापं दश जपाज्जनुः ।
 पुराकृतं शतजपाद्वायत्र्यासु द्विजन्मनः ॥
 कृतं युगेऽपि चैकस्मिन् सहस्रेण जपेन तु ।
 सद्रक्त्या जपतस्तस्माद्वायत्रीं सर्वदा जपेत् ॥

संमंस्तसंस्तन्तुभ्यो जपयज्ञः परंस्ततः ।
 हिंसयान्ये प्रवर्तन्ते जपयज्ञो न हिंसया ॥
 यावन्तः कर्मयज्ञाश्च दानानि च तपांसि च ।
 ते सर्वे जपयज्ञस्य कलां नाहन्ति षोडशौम् ॥
 जपेन देवता नित्यंस्तूयमाना प्रसीदन्ति ।
 प्रसन्ना विपुलान् भोगान् दद्यान्मुक्तिश्च शाश्वतीम् ॥
 यक्षराक्षसवेतालप्रेतभूतपिशाचकाः ।
 जपाश्रयं द्विजं दृष्ट्वा दूरन्ते यान्ति भीतितः ॥
 तस्माज्जपः सदा श्रेष्ठः सर्वस्मात्पुण्यसाधनात् ।
 इत्येवं सर्वथा ज्ञात्वा विप्रोजपपरो भवेत् ॥
 एवं जपवरः सन्ध्यां भक्त्योपासीत यो द्विजः ।
 नियमेन सदा गच्छेद्वषित्वं नात्र संशयः ॥
 तस्माज्जितेन्द्रियो नित्यं सन्ध्यां पास्ति समाचरेत् ।
 स सर्वलोकान् जित्वाऽथ विप्रः स्ववशमानयेत् ॥
 तदन्ते ब्रह्मभावेन यावदाभूतसंभवम् ।
 तावन्नित्यो निरातङ्गो भवेदत्र न संशयः ॥
 एवं सन्ध्याविधिं सर्वं यो विप्रोऽध्यापयेत् द्विजः ।
 अध्यापको यथावस्थः श्रोता चैकाग्रमानसः ॥
 स सर्वपापनिर्मुक्तः सर्वविद्याविशारदः ।
 अथ धान्यधनोपेतो जीवेद्वर्षं शतं सुखी ॥
 एतद्विधानं योऽधीत्य श्रावयेत् ब्राह्मणोत्तमान् ।
 प्रीतिपूर्वं प्रयत्नेन ब्राह्मणो नियमेन च ॥
 अज्ञानेन प्रमादेन दुरितं यत्समुत्थितम् ।
 तस्य तत्सकलं नाशं ब्रजेदत्र न संशयः ॥

यः सन्ध्यापास्तयस्तिस्त्रोयस्य स्नानं विधीयते ।
पर्वणि श्रावणी यस्य तत् सर्वं पूर्णतामियात् ।
कामान्मोहाच्च लोभाच्च सन्ध्यां नातिक्रमेद् द्विजः ।

सन्ध्यातिक्रमणादिप्रो ब्राह्मण्याश्चरते यतः ।
अनागतां तु ये पूर्वमननीताश्च पश्चिमाम् ।
सन्ध्यां नोपासते विप्राः कथं ते ब्राह्मणाः सृताः ? ।

सायंप्रातः सदा सन्ध्यां ये न विप्रा उपासते ।
कामन्तान् धार्मिको राजा शूद्रकर्मसु योजयेत् ।
विधानमेतन्नो देयं रहस्यं यस्य कस्यचित् ।
वेदाध्यायाभिजाताय प्रदेयं स द्विजन्मने" ७ अ० ।

तस्या जपार्थमालासंस्कारादिः भरद्वाजेन अष्टमाध्यायादौ
उक्तः विस्तरभयानोल्लिखितः । संक्षेपेण विधानपारिजातादौ
दर्शितः स एवात्र क्रमेण प्रदर्श्यते तत्रादौ जपप्रकारमाह व्यासः ।

“प्रणवव्याहृतियुतां गायत्रं च जपेत् ततः ।

समाहितमनास्पूर्णं मनसा चापि चिन्तयेत् ।

ध्यायेच्च मनसा मन्त्रं जिह्वीष्ठौ न च चालयेत् ।

न कम्पयेच्छिरोग्रीवादन्तान्नैव प्रकाशयेत् ।

कृत्वोत्तानौ करौ प्रातः सायं मुकुलितौ करौ ।

मध्ये तिर्यक्करौ प्रोक्तौ जपएवमुदाहृतः ।

विधियज्ञाज्जपयज्ञोविशिष्टो दशभिर्गुणैः ।

उपांशुः स्याच्छतगुणः साहस्रो मानसः सृतः ॥

विनाशब्दं जपोयस्तु चलज्जिह्वाविजच्छदः ।

उपांशुं तं जपं प्राहुर्मनसा मानसं बुधाः ।

पूर्णां सन्ध्यां जपं स्तिष्ठेत्सावित्रीमासकदर्शनात् ।

पश्चिमां तु समासीनः सम्यगृचविभावनात्” ॥

[मध्याह्ने तु] । “तिष्ठंश्चेद्दोक्षमाणोऽर्कं जपं कुर्यात्समाहितः ।

अथवा प्राङ्मुखः कुर्यात्समासीनः कुशासने ॥

आसन्यानाह व्यासः ।

‘कौशेयं कम्बलं चैव अजिनं पटमेव वा ।

दारुजं बलपत्रं च आसनं परिकल्पयेत् ॥

कृष्णाजिने ज्ञानसिद्धिर्मीक्ष्यश्रीर्व्याघ्रचर्मणि ।

वशाजिने व्याधिनाशः सर्व्वं वै चित्रकम्बले ॥

“नादीक्षितस्योपविशेत्कृष्णसाराजिने गृही” ।

इति निषेधाद्दीक्षितविषयं कृष्णाजिनम् ।

‘आत्मशय्याऽऽसनं वस्त्रं जायापत्यं कमण्डलुः ।

शुचीन्यात्मन एतानि परेषां न कदाचन ।

पादेन पादमाक्रम्य जपं नैव तु कारयेत् ॥

शिरः प्रावृत्य वस्त्रेण ध्यानं नैव प्रशस्यते ।

न पाणिपादचपलोन नेत्रचपलोद्भिजः ।

न च वाक्चपलश्चैव जपन् सिद्धिमवाप्नुयात् ।

मनःसन्तोषणं शौचं मौनं मन्त्रार्थचिन्तनम् ।

अव्यग्रत्वमनिर्व्वेदोजपसंपत्तिहेतवः ।

‘स्वस्तिकासनमासीनो जपसिद्धिमवाप्नुयात् ।

जानूर्वीरन्तरे सम्यक्कृत्वा पादतले उभे ।

ऋजुकायः समासीनः स्वस्तिकासनमुच्यते ।

पश्चासनं समासीनः सर्व्वसिद्धिमवाप्नुयात् ।

उत्तानौ चरणौ कृत्वा ऊरुसंस्थौ प्रयत्नतः ।

उर्व्वोर्मध्ये तथोत्तानौ पाणी कृत्वा ततो दृश्यौ ।

नासाग्रे विन्यसेद्दृष्टिं पद्मासनमिदं स्मृतम्” ।

आसनान्तराणि ग्रन्थगौरवभीत्या नोक्तानि ।

“वस्त्रेणाच्छाद्य स्वकरन्दक्षिणं यः सदा जपेत् ।

तस्य तत्सफलं जप्यं तद्धीनमफलं भवेत् ।

जपकाले त्वक्षमालां गुरोरपि न दर्शयेत् ।

उल्लङ्घिते तथा मेरौ पतिते चाक्षसूत्रके ।

प्राणायामत्रयं कृत्वा घृतप्राशनमाचरेत् ।

यज्जले शुष्कवस्त्रेण स्थले चेवार्द्रवाससा ।

जपोहीमस्तथा दानं तत्सर्वं निष्फलं भवेत्” ।

[अथ जपमाला प्रकारः पादौ]

“अरिष्टं पुत्रजीवञ्च शङ्खं पद्मं तथा मणिम् ।

कुशग्रन्थिञ्च रुद्राक्षमुत्तमं चोत्तरोत्तरम् ।

अङ्गुलीजपसंख्यानमेकमेकं वरानने ! ।

पर्वभिर्दशसंख्यातं पुत्रजीवं फलैर्दश ।

शतं वै शङ्खमणिभिः प्रबालैश्च सहस्रकम् ।

मौक्तिकैर्दशसाहस्रं सौवर्णैर्लक्षमुच्यते ।

कुशग्रन्थं कोटिगुणं तुलस्यानन्तकं फलम् ।

अक्षुण्णसमरन्ध्रा च परिपूर्णा दृढा नवा ।

निश्चला ग्रथिता व्यङ्गा अन्योन्यघृष्टिवर्जिता ।

सशब्दा चञ्चला या तु तुटिता ग्रथिता तु या ।

भिन्नसूत्रेण ग्रथिता पाषण्डस्य पुरातनी ।

माला दुःखप्रदायिन्यो ग्रथिता निन्द्यतन्तुभिः” ।

• पाषण्डस्य तत्सम्बन्धिनी ।

“अक्षस्थिमात्रामणयः श्रेष्ठाः स्युर्जपकर्म्मणि ।

अष्टोत्तरशतं संख्या मणीनां श्रेयसी भवेत् ।

तदर्द्धसंख्या कथिता मध्यमा चाधमा पुनः ।

सप्तविंशतिसंख्याता ततो नैवाधमा भवेत् ।

तर्जन्या न स्पृशेत् सूत्रं न कम्पेन्न विधूनयेत् ।

अङ्गुष्ठस्य तु मध्यस्थं परिवर्त्तं समाचरेत् ।

मध्यमाकर्षणं तस्याः सर्वसिद्धिप्रदायकम् ।

नान्याङ्गुलिभिराकर्षेन्न नखैश्च तथा स्पृशेत् ।

अभावे त्वक्षमालायाः कुशग्रन्थ्याऽथ पाणिना ।

जप एवं हि कर्तव्य एकाग्रमनसा सदा” ।

पाणिमाला चेत्यम् ।

“अनामिका मध्यरेखावध्यधःप्रक्रमेण च ।

तर्जन्यादिगतान्ते च अक्षमाला करे स्थिता” ।

अस्यार्थः । अनामिकामध्यरेखामादिं कृत्वा तदवध्यधःक्रमेण प्रदक्षिणावर्त्तं तर्जन्या आदिरेखा अन्ते कार्या सेयङ्करे स्थिता मालेत्यर्थः ।

यमः “सहस्रपरमां देवीं शतमध्यान्दशावराम् ।

गायत्रीं तु जपेन्नित्यं सर्वकल्मषनाशिनीम् ।

पर्वभिस्तु जपेद्देवीमन्यत्रानियमः स्मृतः ।

गायत्र्या वेदवीजत्वाद्देदः पर्वसु गीयते ।

मध्यमादिपर्वद्वयं जपकाले तु वर्जयेत् ।

एवं मेरुं विजानीयाद्गदितं ब्रह्मणा स्वयम् ।

अङ्गुष्ठाग्रेण यज्जप्तं यज्जप्तं मेरुलङ्घनात् ।

असंख्यातं तथा जप्तं तत्सर्वं निष्फलम्भवेत्” ।

आश्रमविशेषे जपविशेषमाह मनः ।

“ब्रह्मचारो गृहस्थश्च शतमोष्टत्तरञ्जपेत् ।
वानप्रस्थो यतिश्चैव द्विसहस्राधिकं जपेत्” ।
गृहस्थस्य संख्यान्तरमुक्तं यमेन ।

अष्टोत्तरशतं कुर्याच्चतुःपञ्चाशिकापि वा ।
सप्तविंशतिका कार्या ततो नैवाधमा मता” ।
दशावरामिति प्रागुक्तं तु कार्यान्तरासक्तविषयम् ।
याज्ञवल्क्योऽत्र विशेषमाह ।

“सर्वेषाञ्चैव पापानां सङ्करे समुपस्थिते ।
दशसाहस्रिकाभ्यासो गायत्र्याः शोधनं परम्” ।
मन्त्रसिद्धिकामस्य चतुर्विंशतिलक्षजप उक्तः शारदातिलके ।
“तत्त्वलक्षं विधानेन भिक्षाशौ विजितेन्द्रियः ।
व्याहृतित्रयसंयुक्तां गायत्रीं दीक्षितोजपेदिति” ।
स्थानभेदे जपफलभेदस्तत्रैव ।
“गृहे त्वेकगुणं ज्ञेयं नद्यान्तु द्विगुणं श्रुतम् ।
गवाङ्गोष्ठे दशगुणं अग्न्यागारे दशाधिकम् ।
सिद्धिक्षेत्रेषु सर्वेषु देवतायाश्च सन्निधौ ।
सहस्रशतकोटीनामनन्तं विष्णुसन्निधौ” ।

कामनाविशेषे णाङ्गुलिविशेषमाह वसिष्ठः ।
“अङ्गुष्ठं मोक्षदं विद्यात्तर्जनी शत्रुनाशनी ।
मध्यमा धनसिद्धयै स्याच्छान्तिकर्मण्यनामिका ।
कनिष्ठाऽऽकर्षणे ज्ञेया जपकर्मणि सिद्धिदा ।
“कूर्मचक्रे दीपन्दत्वायजेत्सर्वार्थसिद्धिदम्” इत्युक्तेः ॥
कूर्मचक्रोच्चारतत्स्थानभेदे फलञ्च तत्रैव ।
“वर्तुलं नवकोष्ठं तत् कृत्वा कूर्माकृतिं लिखेत् ।

स्वरयुग्मं क्रमेणैव ऐन्द्राद्यष्टासु दिक्षु च ।

कादीन्वर्गान् क्षमैशान्यां तथा मध्ये स्थलाधिपम् ।

तन्नामाद्यक्षरं यच्च कूर्मास्यं तत्र दीपकम् ।

तत्पार्श्वकोष्ठौ हस्तौ द्वौ अधोऽधः कुक्षिपादकौ ।

शेषकोष्ठं भवेत् पुच्छं मुखे सिद्धिरनुत्तमा ।

करस्थाने महाक्लेशः कुक्षौ दुःखमवाप्नुयात् ।

पदोर्हानिस्तथा पुच्छे पीडा स्याद्वन्धनादिभिः ।

मोक्षार्थी वदने कुर्याद्दक्षिणे त्वाभिचारिकम् ।

श्रीकामः पश्चिमे कुर्यात् उत्तरे शान्तिदं भवेत् ।

ईशाने शत्रुनाशः स्यादाग्नेये शत्रुदायकः ।

नैऋत्ये शत्रुहानिः स्याद्वायव्ये तु पलायनम् ।

ग्रामे देवे वने वापि यत्र कुत्रावलोकयेत् ।

दीपस्थाने जपः कार्यः सर्वसिद्धिमभीप्सुभिः ।

कूर्मचक्रमसंज्ञाय यः कुर्याज्जपसंज्ञकम् ।

तस्य जप्यफलं नास्ति सर्वानर्थाय कल्पते"इति ।

होमस्तु । "क्षीरौदनतिलादूर्वाक्षीरद्रुमसमिद्धरैः ।

पृथक् सहस्रन्वितयं जुहुयान् मन्त्रसिद्धये ।

तत्त्वसंख्या सहस्राणि मन्त्रविज्जुहुयात्तिलैः ।

सर्वपापविनिर्मुक्तो दीर्घमायुः स विन्दति ॥

अरुणाञ्जैस्त्रिमध्वक्तैर्जुहुयादयुतन्ततः ।

महालक्ष्मीर्भवेत् तस्य षण्मासान् नात्र संशयः ।

बहुना किमिहोक्तेन यथावत् साधु साधिता ।

द्विजन्मनामियं विद्या सिद्धा कामदुघा भवेदिति ।

अन्यजपे तु शौनकः ।

प्रातर्विप्रः शुचिः स्नातो हविष्याशी जितेन्द्रियः ।

अष्टोत्तरसहस्रं वा शतमष्टोत्तरन्तु वा ।

होमाश्च जपयज्ञांश्च नित्यं कुर्वीत चैतया ।

सर्वकर्मसमृद्धार्थं परं ब्रह्मेदमुच्यते ।

एषैव प्रतिलोमोक्ता या स्याच्छ्रुविनाशिनी ।

कपिलाज्येन यः कुर्यादोममष्टोत्तरं शतम् ।

तस्य कामाः प्रसिद्धान्ति षण्मासादेव जुह्वतः” इति ।

इत्युक्तप्रकारेण यथाशक्ति जपं कृत्वा गायत्री ध्यानं कृत्वा
षडङ्गन्यासान् कृत्वा । उत्तमे शिखरे जाते इत्यादि यथायथं
शाखाभेदेन विसर्जनं कृत्वा ब्रह्मार्पणं कुर्यात् ।

योगोत्तरः । “करे नीरं समादाय देवा गात्विति मन्त्रतः ।

निवेदयेज्जपं प्रातः प्रयोगस्तत्र कथ्यते ।

प्रातः सन्ध्याङ्गभूतेन गायत्र्यास्तु जपेन च ।

साष्टेन शतसंख्येन ब्रह्मा मे प्रीयतां रविः” इति ।

मुख्यकाले सन्ध्यावन्दनाकरणे प्रायश्चित्तमाह । व्यासः ।

“आदित्योऽभ्युदियाद्यस्य सन्ध्योपास्तिमकुर्वतः ।

स्नात्वा प्राणांस्त्रिराचम्य गायत्र्याष्टशतं जपेत्” ।

पारिजाते तु ।

“कालातिक्रमेणैव चतुर्थार्ध्यं प्रदापये- दित्युक्तम्” ।

मलमासतत्त्वे तु

“कालातीता वृथा सन्ध्या बन्ध्यास्त्रीमैथुने यथा ।

गायत्रीं दशधा जप्त्वा पुनः सन्ध्यां समाचरेत्” ।

काशीखण्डे प्रायश्चित्तान्तरमुक्तम् । अत्र यथाचारं व्यवस्था

सङ्गवपर्यन्तप्रातः सन्ध्याया गौणकालः ।

‘आप्रदीषावसानं सायं सन्ध्यायाः इति मण्डनः ।

“उदयास्तमयादूर्ध्वं यावत् स्यादुषटिकात्रयम् ।

तावत् सन्ध्यामुपासीत प्रायश्चित्तमतः परमिति

स्कान्दे विशेष उक्तेः । मध्याह्ने तु दक्षः ।

“अर्ध्यायामादासायं सन्ध्या माध्याह्निकीष्यते ।

अर्ध्याप्रदानतः पूर्वमुदयास्तमयेऽपि वा ।

गायत्राष्टशतं जप्यं प्रायश्चित्तं द्विजातिभिरिति” ।

गौणकालेऽप्यसम्भवे यमः ।

दिवोदितानि कर्माणि प्रमादादकृतानि चेत् ।

शर्वर्याः प्रथमे यामे तावत् कुर्याद्यथाक्रमम्” ।

अत्र मुख्यकालानुरोधात् सायंसन्ध्योपासनं पूर्वं कृत्वा
“आगन्तूनामन्ते निवेशः” इति नयायेनातीतकालं कर्म पश्चात्
कार्यमिति नयायतः प्राप्तं तस्य निषेधार्थं यथाक्रममिति वचन
मिति ।

“दिवोदितानि कर्माणि प्राप्नुवन्तीतराणि च ।

दिवोदितानि कृत्वैव विदध्यादुत्तराणि तु” मदनपारि
जाते वसिष्ठोक्तेः सूतके विशेषः सूतके इत्यनुवृत्तौ ।

“अवगाहं ब्रह्मयज्ञं सौरजप्यञ्च वर्जयेत्” इति ।

“स्नानं सन्ध्यां त्यजन् विप्रः सप्ताहाच्छूद्रतां व्रजेत् ।

तस्मात् स्नानञ्च सन्ध्याञ्च सूतकेऽपि न सन्त्यजेत् ।

सूतके मृतके चैव सन्ध्याकर्म समाचरेत् ।

मनसाधारयेन्मन्त्रान्प्राणायाममृतं द्विजः” । इत्यन्यारं

विरोधाय न स्नानससन्ध्यानिषेध इति कल्प्यम् ।

किन्तु प्राणायाममन्त्रा मनसापि नोच्चार्या इत्यर्थः ।

पैठिनसिस्तु । “सूतके सावित्राञ्जलिं प्रक्षिप्य प्रदक्षिणं कृत्वा
सूर्यन्यायनमस्कुर्यात्” इत्यर्थदानान्तां सन्ध्यामाह ।

अनेन तु—उच्चार्य वाचा गायत्रीन्दद्यादध्याञ्जलीनपि ।]

अष्टविंशति कृत्वोऽत्र गायत्रीं मनसा जपेदिति गायत्री जपम-
प्याहुः । वाचस्पत्ये चास्माभिः सूतकेऽपि सन्ध्याविशेषकरणं
समर्थितं यथा ।

“सूतके कर्मणान्त्यागः सन्ध्यादीनां विधीयते”

इति यद्यपि सन्ध्यायानिवृत्तिः श्रूयते तथाप्यञ्जलिप्रक्षे-
पादिकङ्कार्थम् ।

“सूतके सावित्रा चाञ्जलिमक्षिप्य प्रदक्षिणं कृत्वा सू-
र्यं ध्यायन्नमस्कुर्यादिति” पैठिनसिस्मरणात् । इति
मिताक्षरा ।

सन्ध्यादीनामप्यपवादमाहापरार्कं पुलस्त्यः ।

“सन्ध्यामिष्टिं चरुं होमं यावज्जीवं समाचरेत् ।

न त्यजेत् सूतके वापि त्यजन् गच्छेदधोद्विजः ।

सूतकेऽसूतके चैव संन्याकर्म समाचरेत् ।

मनसोच्चारयेन्नन्वान् प्राणायाममृते द्विजः”

यत्तु चन्द्रिकाया जावालः

“सन्ध्यां पञ्च महायज्ञान् नैत्यिकं स्मृतिकर्म च ।

तन्मध्ये हापयेत्तेषां दशाहान्ते पुनः क्रिया”

यच्च संवर्तः “सूतके कर्मणां त्यागः सन्ध्यादीनां विधीयते”

यच्च विष्णुपुराणं “सर्वकालमुपसा तु सन्ध्यायाः पार्थिवैष्यते

अन्यत्र सूतकाशौचविभ्रमातुरभौतितः” इति ।

तत् संपूर्णसन्ध्यानिषेधपरम् ।

“अर्घ्यान्ता मानसौ सन्ध्या कुशवारिविवर्जितेति” ।

शुद्धिदोषे चवनोक्तेः पैठौनसिस्त्वत्र मन्त्रोच्चारणमप्याह” ।

सूतके सावित्राञ्जलिप्रक्षिप्य सूर्यं ध्यायन्नमस्कुर्यात्” ।

प्रयोगपरिजाते भरद्वाजोपि”]

“सूतके मृतके कुर्यात् प्राणायामममन्त्रकम् ।

यथा मार्जनमन्त्रांस्तु मनसोच्चार्य मार्जयेत् ।

गायत्रीं सम्यगुच्चार्य सूर्यायार्घ्यं निवेदयेत् ।

मार्जनं तु न वा कार्यमुपस्थानं न चैवहि” ।

इत्येवं मिताक्षरापरिजातादौ अग्नौचे सन्ध्याकरणविशेष-
स्योक्तेः गौड़ानां तदनाचरणमनाचार एव तस्य श्रौतत्वेन
सूत्या बाधानुचितत्वादिति द्रष्टव्यम् ।

आहभोजिनोऽत्र विशेषः संग्रहे ।

“दशकृत्वः पिबेदापोगायत्र्या आहभृग्द्विजः ।

ततः सन्ध्यामुपासीत शुध्यते तदनन्तरम् ।

गोभिलः ।

“सन्ध्यां येन न विज्ञाता सन्ध्या नैवाप्युपासिता ।

जीवमानो भवेच्छूद्रोमृतः श्वा वाभिजायत” इति ।

‘अत्र जपात् पूर्वं पञ्चादोभयत्र वा चतुर्विंशतिः

मुद्रा दर्शनीयाः । ताश्चोक्ताः गायत्रीहृदये । १संमुख

२संपुट ३वितत ४विस्तीर्ण ५द्विमुख ६त्रिमुख ७चतुर्मुख

८पञ्चमुख ९षण्मुख १०अधोमुख ११व्यापकाञ्जलिक १२श-

कट १३यमपाश १४ग्रन्थित १५संमुखोष्णमुख १६वि-

मल १७मण्डिक १८मीन १९कर्म २०वराह २१सिंहा-

क्रान्त २२महाक्रान्त २३मुद्गर २४पक्षव इत्याख्याः ।

तत्र—“संमुखं १संहतौ हस्तावुत्तानौ कुञ्चिताङ्गुली ।

संपुटं २०पद्मकोषाभौ तावेवानग्रोनसंहतौ ।

विततं ३संमुखौ हस्तावुत्तानावायताङ्गुली ।

विस्तोर्णं ४संहतौ पाणौ मिथोमुक्ताङ्गुलीद्वयौ ।

समुखासक्तयोः पाण्योः कनिष्ठाद्वययोगतः ।

शेषाङ्गुलीनां वैरल्यात्द्वित्रिचर्मुखादयः” ।

संमुखासक्तपाण्योःकनिष्ठाद्वययोगेन शेषाङ्गुलीनां सविर-
लत्वेनाङ्गुलद्वयमारभ्यानामिकान्तं यावद्विमुखं ५त्रिमु-
खं ६चतुर्मुखं ७पञ्चमुखाख्या ऽमुद्राः स्युः ।

“शेषाङ्गुलीनां संयोगात् पूर्वयोगविनाशतः ।

तिर्यक्संयुज्यमानाग्रौ संयुक्ताङ्गुलिमण्डली ।

हस्तौ षण्मुखमिति युक्ता मुद्रा मुद्राविशारदैः” ।

अत्र पूर्वयोगविनाशत इत्यत्र पूर्वयोगः कनिष्ठाद्वय
योगस्तद्विनाशेनेत्यर्थः । शेषं सुगमम् ।

“आकुञ्चिताग्रौ संयुक्तौ न्युञ्जौ हस्तावधोमुखम् १० ।

उत्तानौ तादृशावेवाव्यापकाञ्जलिकं ११ करौ ।

अधोमुखौ बद्धमुष्टीपदुदीर्घाङ्गुष्टकौ करौ ।

शकटं १२नाम कथितमिति मुद्रा पुरातनैः ।

“बद्धमुष्टिकयोः पाण्योरुत्ताना वामतर्जनौ ।

कुञ्चिताग्रान्तरया युक्ता तर्जनया नृजवक्रया ।

यमपाशमिति १३प्रोक्तमुद्रा मुद्राविशारदैः” ।

अस्यार्थः १ बद्धमुष्टिकयोः पाण्योर्या उत्ताना कुञ्चिताग्रा

वामतर्जनी साऽन्यया दक्षिणतर्जन्या न्यञ्जवक्रया युक्ता यम
'पाशमुद्रेति ।

“उत्तानसन्धिसंलीनवडाङ्गुलिदली करौ ।

समुपोद्घाटितौ दीर्घावङ्गुष्ठौ ग्रन्थितं १४ मतम्” ।

उत्तानानि सन्धिसंलीनानि वडान्यङ्गुलिदलानि प-
योस्तौ तथोक्तौ । शेषं सुगमम् ।

“सञ्चितोर्ध्वाङ्गुलिर्वामस्तादृशा दक्षिणे न तु ।

अधोमुखेन संयुक्तः सन्मुखोन्मुख १५ उच्यते ।

उत्तानौ नतकोटी च विलम्बः १६ कथितः करौ ।

मुष्टौ चान्योन्यसंसक्तावुत्तानौ मुष्टिकौ १७ भवेत् ।

मीनस्तु १८ समुखीभूतौ युक्तानामाकनिष्ठिकौ ।

ऊर्ध्वसंयुक्त वक्राग्रशेषाङ्गुलिदली करौ”

युक्ते अनामिकाकनिष्ठिके ययोस्तौ तथोक्तौ ।

तथा ऊर्ध्वसंयुक्तानि वक्राणि शेषाङ्गुलिदलानि ययोः कर-
योस्तौ, तथा लक्ष्मा मीनो नाम मुद्रा ।

“अधोमुखकरो वामस्तादृशा दक्षिणे न तु ।

पृष्ठदेशे समाक्रान्तः कुर्मी १९ नामाभिधीयते ॥

ऊर्ध्वमध्यो वामभुजो दक्षकक्षाश्रये करे ।

वराहेति २० समाख्याता मुद्रा मुद्राविशारदैः” ।

दक्षकक्षाश्रये करे सति उक्तलक्षणी वामभुजो वराहा
नाम मुद्रा ।

“तथा तथाङ्गुलि सिंहाक्रान्तं २१ कर्णाश्रितौ करौ ।

किञ्चिदाकुञ्चिताग्रौ चेन्महाक्रान्तं २२ ततः परम्” ॥

तावेव कुञ्चिताग्रौ महाक्रान्तं नाम मुद्रा ।

“जडं किञ्चिदुगतो पाणौ २३ मुदुगरो वामतर्जनी ।

ग्रस्ता दक्षिणहस्तेन मुद्रोक्ता कैविरियम्” ।

अस्यार्थः । किञ्चिदूर्ध्वगतयोः पाण्योर्वा वामतर्जनी दक्षि-

णहस्तेन गृह्यता सा मुदुगरमुद्रा ।

“अधोमुखः स्थितो मूर्ध्नि पल्लवो २४ दक्षिणः करः” ॥

अस्यार्थः । उक्तलक्षणवामतर्जन्याः मूर्ध्नि अधोमुख-
स्थितो दक्षिणकरः पल्लवो नाम मुद्रेति ।

“न जातु दर्शयेन्मुद्रां महाजनसमागमे ।

देवास्तस्य न पश्यन्ति विफलञ्च कृतं भवेदिति” ॥

तस्माद्रहस्येव मुद्रा दर्शनीयाः । एवं चतुर्विंशतिमुद्रादर्श-
नासामर्थ्यं वक्ष्यमाणपञ्चमुद्राप्रदर्शनमवश्यं कार्यम् ।

गायत्रीतर्पणप्रयोगो विधानपारिजाते यथा

ओं भूः पुरुषर्षवेदं तर्पयामि-१ । ओं भुवः पुरुषयजुर्वेदं तर्प-
यामि-२ । ओं स्वः पुरुषसामवेदं तर्पयामि-३ । ओं महः पुरु-
षाथर्ववेदम्-४ । ओं जनः पुरुषेतिहासपुराणम्-५ । ओं तपः
पुरुषसर्वागमम्-६ । ओं सत्यं सप्तलोकम्-७ । ओं भूर्भुवः स्वः
पुरुषमण्डलान्तोर्गतम्-८ । ओं भूः एकपदां गायत्रीम्-९ । ओं
भुवः द्विपदां गायत्रीम्-१० । ओं स्वः त्रिपदां गायत्रीम्-१० । ओं
भूर्भुवः स्वश्चतुष्पदां गायत्रीम्-१२ । ओं औषसम्-१३ । ओं गाय-
त्रीम्-१४ । ओं सावित्रीम्-१५ । ओं सरस्वतीम्-१६ । ओं वेद-
मातरम्-१७ । ओं पृथिवीम्-१८ । ओं जयाम्-१९ । ओं कौ-
शिकीम्-२० । ओं सांक्षुतीम्-२१ । ओं सर्वापराजिती-
म्-२२ । ओं सहस्रमूर्त्तिम्-२३ । अनन्तमूर्त्तिम्-२४ ।

“मन्त्रैरेभिस्तथा नित्यं चतुर्विंशतिसंमितैः ।

गायत्रीं तर्पयेत्तेन तर्पितं सचराचरम् ॥

अनेन विधिना कुर्यात् प्रातःकाले च तर्पणम् ।

मध्याह्ने चैव सायाह्ने मन्त्रैरेतैश्च तर्पणम् ॥

अन्यत्र चतुर्विंशत्यक्षराणां देवतास्तेषां ध्यानभेदेन अङ्गभेदे न्य-
स्यतयोक्तिः यथा

“अक्षराणाञ्चसर्वेषां प्रजापतिर्ऋषिस्तथा ।

विनियोगोऽङ्गविन्यासे गायत्रीच्छन्दउच्यते ॥

अक्षराणान्तु सर्वेषां वक्ष्यन्ते देवताः क्रमात् ।

अग्निवायुसूर्यविद्युद्युयमावरुण एव च ॥

वृहस्पतिश्च पर्जन्य इन्द्रो गन्धर्व एव च ।

पूषाशिवश्च लघा च वसवश्च मरुतश्च ॥

सोमाङ्गिराविश्वे देवा अश्विनौ च प्रजापतिः ।

सर्वदेवश्च रुद्रश्च ब्रह्माविष्णुस्तु देवताः ॥

जपकाले चिन्तनीयास्तासां सायुज्यमाप्नुयात् ।

“तत्कारं १ चम्पकापीतं ब्रह्मविष्णुशिवात्मकम् ॥

शतपत्रासनारूढं ध्यायेत् सुस्थासनस्थितम् ।

सकारं २ चिन्तयेद्देवमतसौपुष्पसन्निभम् ॥

पद्ममध्यस्थितं सौम्यमुपपातकनाशनम् ।

विकारं ३ कपिलं नित्यं कमलासनसंस्थितम् ॥

ध्यायेच्छान्तं द्विजश्रेष्ठो महापातकनाशनम् ।

तुकारं ४ चिन्तयेत् प्राज्ञ इन्द्रनीलसमप्रभम् ॥

निर्दहेत्सर्वपापञ्च ग्रहरोगसमुद्भवम् ।

वर्कारं ५ वज्रिदीप्ताभं चिन्तयेच्च विक्षणः ॥

अण्वहत्याकृतं पापं तत्क्षणादेव नश्यति ।

रेकारं ६ विमलं ध्यायेत् शुद्धस्फटिकसन्निभम्

पापं नश्यति तत्क्षिप्रमगम्यागमनोद्भवम् ॥

णिकारं ७ (इरुच्चारणार्थं) चिन्तयेद्योगी शुद्धस्फटिकसन्निभम्

अभक्ष्यभक्षणं पापं तत्क्षणादेव नश्यति ।

यकारं ८ तारकावर्णमिन्दुशेषविभूषितम् ।

योगिनां वरदं ध्यायेत् ब्रह्महत्या-विनाशनम् ॥

भकारं ९ कृष्णवर्णन्तु नीलमेघसमप्रभम् ।

ध्यात्वा पुरुषहत्यादिपापं नाशयति द्विजः ॥

गोकारं १० रक्तवर्णञ्च कमलासनसंस्थितम् ।

गोहत्यादिकृतं पापं ध्यात्वा नश्यति तत्क्षणात् ॥

देकारं ११ रक्तसङ्काशं कमलासनसंस्थितम् ।

चिन्तयेत् सततं योगी स्त्रीहत्यादहनं परम् ॥

वकारं १२ चिन्तयेच्छुद्धं जातीपुष्पसमप्रभम् ।

गुरुहत्याकृतं पापं ध्यात्वा नश्यति तत्क्षणात् ।

स्यकारन्तु १३ तथा पीतं सुवर्णसदृशप्रभम् ।

मनसा चिन्तितं पापं ध्यात्वा नश्यति चानघः ॥

धौकोरं १४ चिन्तयेत् शुक्लं कुन्दपुष्पसमप्रभम् ।

पितृमातृबधात् पापान्मुच्यते नात्र संशयः ॥

मकारं १५ पद्मरागामं चिन्तयेद्दीप्ततेजसम् ।

पूर्वजन्मार्जितं पापं तत्क्षणादेव नश्यति ॥

हिकारं १६ शङ्खवर्णन्तु पूर्णचन्द्रसमप्रभम् ।

अशेषपापदहनं ध्यायेन्नित्यं विचक्षणः ।

धिकारं १७ पाण्डुरं ध्यायेत् पद्मस्योपरि संस्थितम् ॥

प्रतिग्रहकृतं पापं स्मरणादेव नश्यति ।

योकारं १८ रक्तवर्णन्तु इन्द्रगोपसमप्रभम् ॥

ध्यात्वा प्राणिबधे पापं निर्दहेन्मुनिपुङ्गव ! ।

द्वितीयश्चैव यः प्रोक्तो योकारो १९ रक्तसन्निभः ।

निर्दहेत् सर्वपापानि नान्यैः पापैः प्रलिप्यते ।

नङ्कारन्तु २० सुखं पूर्वमादित्योदयसन्निभम् ।

सकृद्व्यात्वा द्विजश्रेष्ठ ! स गच्छेत् परमं पदम् ।

नीलोत्पलदलश्यामं प्रकारं २१ दक्षिणायनम् ॥

सकृद्व्यात्वा द्विजश्रेष्ठ ! स गच्छेद्दैश्वर्यं पदम् ।

सौम्याङ्गं रोचनापीतं चोकारं २२ चतुराननम् ॥

सकृद्व्यात्वा द्विजश्रेष्ठ ! स गच्छेद्द्वैष्ट्यं पदम् ।

शुक्लवर्णेन्दुसङ्काशं दकारं २३ पश्चिमाननम् ॥

सकृद्व्यात्वा द्विजश्रेष्ठ ! स गच्छेद्ब्रह्मणः पदम् ।

यात्कारन्तु २४ शिवं प्रोक्तं चतुर्वदनसप्रभम् ॥

प्रत्यक्षफलदो ब्रह्मविष्णुरुद्र इति स्मृतिः ।

एतद्व्यात्वा तु मेधावी जपं होमं करोति यः ।

न भवेत् सूतकं तस्य मृतकञ्च न विद्यते ॥

यस्त्वेवं न विजानाति गायत्रीञ्च तथा विधिम्

कथितं सूतकं तस्य मृतकञ्च मयानघ ! ॥

नैवं दानफलं तस्य न च यज्ञफलं भवेत् ।

न च तीर्थफलं प्रोक्तं तस्यैव सूतके सतीति ॥

अथ वर्णं कल्पः । यथा ह गायत्री तन्त्रे ।

“तकारं १ चम्पकापीतं ब्रह्मविष्णुशिवात्मकम् ॥

त्सकारं २ चिन्तयेत् श्यामं विकारं ३ कपिलं तथा

तु ४ कारमिन्द्रनीलाभं वकारं ५ वङ्गिसन्निभम् ॥

वकारं ६ वङ्गिसङ्काशं णिकारं ७ (इरुच्चारणार्थः) रक्तवर्णकम् ।

यङ्कारं ८ धूम्रसङ्काशं भकारं ९ कृष्णमेव च ।

गोकारं १० रक्तवर्णञ्च देकारं ११ श्यामलं तथा ॥

वकारं १२ शुक्लसङ्काशं स्यकारं १३ नीलशोभितम् ।

धोकारं १४ कुन्दपुष्पाभं भकारं १५ शुक्लमेव च ॥

हिकारं १६ चन्द्रसङ्काशं धिकारं १७ पीतमेव च ।

योकारं १८ तडिदाकारं योकारं १९ धूम्रवर्णकम् ॥

अशेषं शोषयेत् पापं वायुवीलं (यः) यथा तथा ।

नकारान्तु २० मुखं प्रोक्तं प्रतप्तकनकप्रभम् ॥

नकारस्य समीपे तु विन्दुद्वयं विशेषतः ।

ऊर्ध्वं विन्दुं रक्तवर्णमधः श्यामं प्रकीर्तितम् ॥

नीलोत्पलदलश्यामं प्रकारं २१ दाक्षिणां मुखम् ।

सौम्यं गोरोचनापीतं चोकारं २२ पश्चिमां मुखम् ॥

शुक्लशङ्खसमाकारं दकारं २३ चोत्तरां मुखम् ।

यात्कारं २४ मूर्ध्नि विज्ञेयं ऊर्ध्वं च मन्दिरम् ॥”

पूर्वोक्तगायत्रीवर्णव्यानोक्तवर्णेन यत्र तत्र विशेषस्तत्र
तत्रान्नायमेदेन विकल्पो ज्ञेयः ॥

अथ गायत्रीयन्त्रम् ॥

आदौ त्रिकोणं विन्यस्य षट्कोणं तडिं न्यसेत् ।

वृत्तश्चाष्टदलं पद्मं तद्वह्निश्चतुरस्रकम् ॥

चतुर्द्वारसमायुक्तं सावित्रीयन्त्रमौरितम् ।

शारदायाम् ।

विधाय मण्डलं विद्वान् त्रिकोणीज्ज्वलकर्णिकम् ।

मण्डलमिति सर्वतोभद्रमण्डलम् । त्रिकोणोज्ज्वलमिति
तत्कर्णिकायां त्रिकोणं लिखेत् ॥ अथ गायत्र्या ऋष्या-
दिन्यासः शारदायाम् एकविंशतिपटले ।

“ऋष्याद्याः प्रणवस्यैते मुनिभिः परिकीर्त्तिताः ।

जमदग्निभरद्वाजभृगुगौतमकाश्यपान् ॥

विश्वामित्रवशिष्ठाश्वौ व्याहृतीनामृषीन् विदुः ।

गायत्र्यर्णगथानुष्टुब्धहृतीपङ्क्तयः पुनः ॥

त्रिष्टुब्जगत्यौ छन्दांसि कथितानि मनीषिभिः ॥

महार्चिरनिलः सूर्यो वाक्पतिर्व्वरुणो वृषा ।

विश्वे देवाः क्रमादासां देवताः परिकीर्त्तिताः ॥

गायत्र्या मुनिराख्यातो विश्वामित्रो महाद्युतिः ।

गायत्री छन्द इत्युक्तं देवता सविता स्मृता ।

शिरसोऽस्य मुनिर्ब्रह्मा छन्दोदेव्यादिका स्मृता ॥

गायत्री परमात्मा स्याद्देवता कथिता बुधैः ।

व्याहृतीः सप्तताराद्या हन्मुखं शीरुयुग्मके ॥

जठरे न्यस्य मन्त्रज्ञो गायत्र्यर्णान् तनौ न्यसेत् ।

पक्ष्मन्धिषु ध्वजे (लिङ्गे) नाभौ हृत्कण्ठभुजसन्धिषु

आस्य नासाकपोलाक्षिकर्णभ्रूमस्तके पुनः ।

पाश्चात्योत्तरयाम्याग्रमूर्द्ध्वदक्त्रेषु साधकः ॥

पदानि दश विन्यस्येषु स्थानेषु मन्त्रवित् ।

शिरोभ्रूमध्यहृत्कण्ठकण्ठहृन्नाभिगुह्यके ॥

जामुनोः पादयोर्युग्मे तच्छिरः शिरसि न्यस्येत्

अथ षडङ्गन्यासः निर्व्वाणतन्त्रे ।

षडङ्गन्यासमन्त्रं यत्तत् शृणुष्व प्रियंवदे !

प्रणवद्वयं हि हृत्पद्मे भूःकारं शीर्षदेशके ॥

भुवः शिखायां, स्वःकारं, कवचे विन्यसेत् सुधीः

नेत्रत्रये भूभुवः स्वः, स्वःकारं करयुग्मके ॥

नमः स्वाहा वषट् कूर्चं वौषट् फट् क्रमतो न्यसेत् ।

शारदायान्तु ॥

ब्रह्मणे हृदयं प्रोक्तं विष्णवे शिर ईरितम् ।

शिखा रुद्राय कवचमीश्वराय समीरितम् ॥

नेत्रं सदाशिवायोक्तम् अस्त्रं सर्वात्मने स्मृतम् ।

षडङ्गान्येवमुक्तानि यथास्थानं प्रविन्यसेत् ॥

अथ ध्यानम् निर्वाणतन्त्रे

“ध्यानं शृणु वरारोहे ! यथा ध्यात्वा जपेन्नरः ।

श्वे तवर्णा समुद्दिष्टा कौशेयवसना तथा ॥

श्वे तैर्विलेपनैः पुष्पै रलङ्कारैश्च भूषिता ।

आदित्यमण्डलान्तःस्था ब्रह्मलोकगताथ वा ॥

अक्षसूत्रधरा देवी पद्मासनगता तथा ।”

वेदोक्तध्यानन्तु

ओं तेजोऽसि शुक्रमस्यमृतमसि धामनामासि प्रियं दे-
वानामनादृष्टं देव यजनमसि । गायत्री एकपदी द्विपदी
चतुष्पद्यपदसि न हि पद्यसे नमस्ते तुरीयाय पराय
परोरजसे” इति ।

शारदोक्तध्यानं यथा ॥

“मुक्ताविद्रुमहेमनीलधवलच्छायैर्मखैस्तीक्ष्णै

र्युक्तामिन्दुनिबद्धरत्नमुकुटां तत्त्वाख्यवर्णात्मिकाम् ।

गायत्रीं वरदाभयाङ्गुशकरां शुभ्र कपालं गुणम्

THE KUPPUSWAMY SASTRI.

—FOOTNOTES—

शङ्खं चक्रमथारविन्दयुगलं हस्तैर्वहन्तीं भजे ॥

गायत्रीतन्त्रे प्रथमब्राह्मणपटले ।

“चतुर्भुजां शशिकलां जटाजूटसमन्विताम् ।

ऋक्सामयजुषां नाथां प्रफुल्लकमलेक्षणाम् ॥

पञ्चाशद्वर्णग्रथितां मालाद्योतितहृत्स्थलाम् ।

अनेकरत्ननिर्माणकण्ठदेशविराजिताम् ॥

दिव्यगन्धप्रलिप्ताङ्गीं शुक्लवस्त्रपरिष्कृताम् ।

शुक्लपद्मसमासीनां शुक्लवस्त्रोत्तरीयिणीम् ॥

ब्रह्मादिदेवतावृन्दैः संस्तुतां नित्यनूतनाम् ।

एवं ध्यात्वा न्यसेदस्मिं पठित्वा छन्द उत्तमम् ॥

प्रातरादिकाले सन्ध्याङ्गगायत्रीध्यानभेदः काशीखण्डे

“गायत्रोमूषसि ध्यायेत् लेहितां ब्रह्मदेवताम् ।

हंसारूढामष्टवर्षां रक्तस्त्रगनुलेपनाम् ॥

ऋक्स्वरूपामभयदामक्षमावावलम्बिनीम् ।

व्यासर्षिणा स्तूयमानां छन्दसानुष्टुभा युताम् ॥

एतद्वानादूषा देव्या नैशमेनाव्यपोहति” ।

“स्नात्वा माध्याह्निकीं सन्ध्यामुपासीत विचक्षणः ॥

नवयौवनभिन्नाङ्गीं शुद्धस्फटिकनिर्मलाम् ।

त्रिष्टुप् छन्दः समायुक्तां गायत्रीं रुद्रदेवताम् ॥

कश्यपर्षिसमायुक्तां यजुर्वेदस्वरूपिणीम् ।

त्राक्षरीं वृषभारूढाम् भक्तामम्बकरीं पराम् ॥”

सायमुपक्रम्य

“सामवेदस्वरूपां च वशिष्ठर्षिसमन्विताम् ।

कृष्णाङ्गीं कृष्णवसनां मनाक्स्वलितयौधनाम् ॥

सरस्वतीं तार्क्ष्यानां विघ्नघ्नीं विष्णुदेवताम् ।

जगतीच्छन्दसायुक्तां ध्याये देकाक्षरां पराम् ॥”

एतच्च यजुर्वेदविषयं सामवेदिनां मध्याह्न सायाह्नध्या-

नयोर्व्यास इति भेदः ।

गायत्रीतन्त्रे प्रथमब्राह्मणपटले ।

अस्याग्निमुखागायत्र्याः परं ब्रह्म ऋषिर्ऋग्यजुः
सामाथर्वच्छन्दः सविता देवता परब्रह्म मातुर्न्यासे विनियोगः

‘पादादिमस्तकान्तञ्च न्यासं कुर्याद्विशालधीः ।

विना न्यासं जपेद् यस्तु गायत्री विफला भवेत् ॥

विना मुद्रां न्यसेद् यस्तु न्यासी भवति निष्फलः ।

यतिस्तु पञ्चमुद्राभिर्न्यासं कुर्यात् प्रयत्नतः ॥

गृही च यत्नतः कुर्यात् त्रिसन्ध्यं तत्त्व २४ मुद्रया ।

(च पुर्विंशतिर्मुद्राश्च प्राक् दर्शिताः)

पञ्चमुद्रालक्षणमाह तत्रैव

“कनिष्ठानामिकाङ्गुष्ठा अङ्गुष्ठा तर्ज्जनी तथा ॥

अङ्गुष्ठमध्यमाभ्याञ्च अङ्गुष्ठानामिका तथा ।

कनिष्ठाङ्गुष्ठसंयोगात् पञ्च मुद्राः प्रकीर्तिताः ॥

पादादिमस्तकान्तञ्च भूर्भुवः ! स्वन्यसेत् सुधीः ।

सप्तधा विन्यसेद्विद्वान् गायत्रीं क्रमयोगतः ॥

पादाङ्गुष्ठे न्यसेद्योगी तकारं भावयेत्परम् ।

त्सकारं गुल्फयोर्मध्ये विकारं जङ्घयोस्तथा ॥

तुकारं जानुनोर्मध्ये वकारं मूर्ध्मध्यतः ।

रेकारं गुह्यदेशे च णिकारं (द्रुच्चारणार्थः) वृषणे न्यसेत् ॥

यङ्कारं कटिदेशे च भकारं नाभिमण्डले ।

गौकारं जठरे न्यस्येद्देकारं स्तनयोर्नयसेत्

वकारं हृदि मध्ये च स्यकारं कण्ठतो न्यसेत्

धौकारं वदने भद्रे ! मकारं तालुनि न्यसेत्

हिकारं नासिकाग्रे च धिकारं चक्षुर्गोन्यसेत् ।

योकारं प्रथमं योगी भ्रुवोर्मध्ये च विन्यसेत् ॥

द्वितीयञ्च ततोऽज्ञेयं ललाटे च न संशयः ।

नःकारन्तु मुखे ज्ञेयं प्रकारं दक्षिणामुखम् ॥

चोकारं पश्चिमे तद्वद्दकारं चोत्तरे तथा ।

यात्कारं मूर्द्ध्नि विज्ञेयं सर्वं व्याप्य स्थितं सदः ॥

गायत्रीतन्त्रे दशमब्राह्मणपटले ।

“अधुना संप्रवक्ष्यामि गायत्र्याः पूजनं प्रिये ! ।

उपासितस्य मन्त्रस्य यथा पूजा विधीयते ॥

गायत्र्याः पूजनं भद्रे ! तथैव कथयामि ते ।

शिवपूजा शक्तिपूजा विष्णुपूजादिका च या ॥

सर्वा पूजा वृथा भद्रे ! गायत्रीपूजनं विना ।

पूजामण्डपमागत्य गायन्त्र्याचमनं चरेत् ॥

गायत्र्याः प्रथमं बीजं पूजास्थाने न्यसेत् सुधीः

कुशासने चोपविश्य प्राणायामं समाचरेत् ॥

पूरकादिक्रमेणैव गायत्र्याः प्राणधारणम् ।

सामान्यार्घ्यं ततः कुर्यात् पूर्वोक्तक्रमवर्त्मना ॥

गायत्रीं सकृदुच्चार्य ताम्रपात्रे जलं क्षिपेत् ।

तीर्थमावाह्य यत्नेन गायत्रीं प्रजपेत्ततः ॥

ततो धेन्वामृतीकृत्य प्रथमाष्टाक्षरेण वै ।

द्वितीयाष्टाक्षरैर्विप्रो जलं वीक्ष्य प्रशान्तये ॥

तृतीयाष्टाक्षरैर्देवि ! जलैरात्मविशोधनम् ।

अनेनैव विधानेन सृष्टिस्थितिलयात्मकम् ।

पूजनं परमेशानि ! तदेव फलदायकम् ॥

[यन्त्रन्यासध्यानादिकन्तु पूर्वमेव दर्शितम् ।]

“सौरं पीठं यजेत्तत्र दीप्तादिनवशक्तिभिः ।

तत्र—सर्वतो भद्रमण्डले । दीप्तादयः चतुर्दशपटले यथा

“दीप्ता सूक्ष्मा जया भद्रा विभूतिर्विमला पुनः ।

अधोरा विद्युता सर्वतो मुखी पीठशक्तयः ॥

मूलमन्त्रेण क्लृप्तायां मूर्त्तौ देवीं प्रपूजयेत् ।

निर्व्याणतन्त्रे

“जौवन्यासादिकं कृत्वा पूजयेत्तां त्रिवर्गदाम् ।

हालाहलादिकं (भूर्भुवःस्वः)मन्त्रं समस्तं परमेश्वरिः ॥

समुच्चार्य ददेत्पाद्यं सावित्रीं ड्युतां ततः ।

त्यागात्मकमनुं (नमः)पश्चात् यथा विभवविस्तरैः ॥

पूजयेद् बहुयत्नेन चान्यथाऽब्राह्मणः स्मृतः ।

शारदायाम्

“कीर्णेषु त्रिषु संपूज्याः ब्राह्मणाद्याः शक्तयो बहिः ।

आदित्याद्यास्ततः पूज्या उषादिसहिताः क्रमात् ॥

ततः षडङ्गान्धभ्यर्चेत् केशरेषु यथाविधि ।

प्रह्लादिनीं प्रभां पश्चात् नित्यां विश्वम्भरां पुनः ।

विलासिनीं प्रभावतीं जयां शान्तां यजेत् पुनः ॥

कान्तिं दुर्गासरस्वतीं विद्यारूपास्ततः परम् ।

विशालासहितां व्यापिनीं विमलां यजेत् ॥

तमोऽपह्निनीं सूक्ष्मां विश्वयोनिं जयावहाम् ।

पद्मालयां परां शोभां पद्मरूपां ततोऽर्चयेत्

ब्राह्मणाद्याः सायुधा बाह्ये पूजयेत् प्रीतलक्षणाः

ततोऽभ्यर्च्य ग्रहान् बाह्ये शक्रादीनायुधैः सह ॥

इत्यमावरणैर्देवान्दशभिः परिपूजयेत् ।

धर्मार्थकाममोक्षायां मोक्षा स्याद् द्विजसत्तमः ॥

निर्वाणतन्त्रे

“द्रव्याभावं पाद्याद्यैरुदकात्मकैः ।

पूजित्वा वां गायत्रीं परमाक्षरीम् ॥”

एतेन द्रव्यं यदिना पूजायां कर्त्तव्यायामपि

एतत् पाद्यमित्येतत् एव स्मृतिः

“तैलं प्रति पाद्यं दृष्टव्यं याज्ञिको यदि ।

प्रकृत्यैव तदा नाहं द्रव्यादृष्टवतीमिति ॥”

जपफलमपि निर्वाणतन्त्रे

“दशभिर्जन्मजनितं शतेनापि पुण्यकृतम् ।

त्रिजन्मजं सहस्रेण गायत्री हन्ति पातकम् ॥”

जपे तु विशेष उक्तो गायत्रीतन्त्रे ।

“गायत्र्या पुटितं कृत्वा इष्टमन्त्रं जपेत् शतम् ।

इष्टमन्त्रेण पुटितं गायत्रीं प्रजपेत् शतम् ॥

एतज्जपं महेशानि ! आधाराधेयसुत्तमम् ।

विनाधारं महेशानि ! आधेयेन विना तथा ॥

नाधारं सिध्यते भद्रे ! आधेयञ्च न सिद्ध्यति ।

सर्वेषु विष्णुमन्त्रेषु सौरे गाणपती तथा ॥

आधाराधेयभावस्तु सर्वत्र वरवर्णिनि ! ।

साञ्जनात् लोचनाद् यस्तु भटिति प्रविशेद्गृहम् ॥

न पश्येच्चक्षुषा किञ्चित् गृहमध्येषु यत्स्थितम्

एवमाधारमाधेयं यः करोति द्विजातिकः ॥

अक्षरो जायते भद्रे ! लक्षजापात्र संशयः ।

न च जीवात्मनोभिन्ना गायत्री ब्रह्मरूपिणी ॥

गायत्री न हि भिन्ना स्याज्जीवात्मा तत्स्वरूपयुक् ।

सर्वदा उभयोरैकं नारिकेलं यथोदकम् ॥

द्विजातिः कथ्यते देवभाव एव हि ब्राह्मणः ।

यथा स्पर्शमणिस्पर्शात् ताम्रोऽपि काञ्चनं सदा ॥

गायत्रीसहितो ह्यात्मा द्विजात्मा तेन ईरितः ”।

गायत्रीतन्त्रे

“जपेत् सूर्यमुखो नित्यं नास्ति दिङ्नियमः क्वचित् ।

गायत्रीं प्रजपेन्नित्यं तिस्रन्ध्रं नात्र संशयः ॥

अशौचे तु महेशानि ! गायत्रीं मनसा स्मरेत् ।

गायत्री बहुरूपा च तिस्रभ्याध्यानमेव च ॥

“ओं महेश्वरवदनोत्पन्ना विशोर्हृदय संस्थिता ।

ब्रह्मणा समनुज्ञाता गच्छ देवि ! यथेच्छया ॥

इति स्रुतं समुच्चार्य देव्या वामकरे बुधः ।

समर्पयेज्जपफलं ततः स्तोत्रादिकं पठेत् ॥”

जपादौ जपशेषे च गायत्रीकवचं पठेत् ।

तत् कवचं यथा तत्रैव

“श्रीदेव्युवाच ॥ देवदेव ! महादेव ! संसारार्णवतारक

गायत्रीकवचं देव ! कृपया कथय प्रभो ! ॥

श्रीदेवदेव उवाच ॥

मूलाधारेषु या नित्या कुण्डली तत्त्वरूपिणी ।

सूक्ष्मातिसूक्ष्मा परमा विषतनुस्वरूपिणी ॥

विद्युत्पुञ्जप्रतीकाशा कुण्डला कृतिरूपिणी ।

परमवृद्धगृहिणी पञ्चाशदक्षरूपिणी ॥

शिवस्य नर्तकी नित्या परब्रह्मप्रपूजिता ।

ब्राह्मणस्यैव गायत्री सच्चिदानन्दरूपिणी ॥

तद्भ्रमावर्त्तवातोऽयं प्राणात्मा नित्यनूतनः ।

नित्यं तिष्ठति सानन्दा कुण्डली भवविग्रहे ॥

अतिगोप्यं महत् पुण्यं त्रिकोटीतीर्थसंयुतम् ।

सर्वयज्ञमयं देवि ! सर्वदानमयं सदा ॥

सर्वज्ञानमयं देवि ! परब्रह्म मयं सदा ।

कवचं कथयामद्य पार्वति ! प्राणवल्लभे ! ॥

ओं भूः ओं पातु मे मूलं चतुर्दलसमन्वितम् ।

ओं भुवः ओं पातु मे लिङ्गं षड्दलकान्वितम् ॥

ओं स्वः ओं पातु मे कण्ठमाकाशं दलषोडशम् ।

ओं त ओं पातु मे रूपं ब्रह्मण्यकारणं परम् ॥

ओं त्स ओं वदनं पातु रसनासंयुतं मम ।

ओं वि ओं पातु मे गन्धं सदा शरीरसंयुतम् ॥

ओं तु ओं पातु मे स्पर्शं शरीरस्य च कारणम् ।

ओं व्वं ओं पातु मे शब्दं शब्दविग्रहकारणम् ॥

ओं रे ओं पातु मे नित्यं त्वचं शरीररक्षिणीम् ।

ओं णि ओं पातु मे अक्षि सर्वतत्त्वैककारणम् ॥

ओं यं ओं पातु मे श्रोत्रं श्रवणस्य च कारणम् ।

ओं भ ओं पातु मे घ्राणं गन्धोपादानकारणम् ॥

ओं गीं ओं पातु मे वाक्यं सभाषां शब्दरूपधृक्

ओं दे ओं पातु मे वाङ्मयुगलं ब्रह्मकारणम् ॥

ओं व ओं पातु मे पादयुगलं ब्रह्मकारणम्

ओं स्य ओं पातु मे लिङ्गं सजलं षड्दलैर्युतम् ॥

ओं धी ओं पातु मे नित्यं प्रकृतिं शब्दकारणम् ।

ओं म ओं पातु मे नित्यं मनो ब्रह्मस्वरूपधृक् ॥

ओं हि ओं पातु मे बुद्धिं परब्रह्ममयं सदा ।

ओं धि ओं पातु मे नित्यमहङ्कारं यथा तथा ॥

ओं यो ओं पातु मे नित्यं पृथिवीं पार्थिवं वपुः ।

ओं यो ओं पातु मे नित्यं जलं सर्वत्र सर्वदा ॥

ओं नः ओं पातु मे नित्यं तेजःपुञ्जं यथा तथा ।

ओं प्र ओं पातु मे नित्यमनिलं देहकारणम् ॥

ओं चो ओं पातु मे नित्यमाकाशं शशिसन्निभम् ।

ओं द ओं पातु मे जिह्वां जपयज्ञस्य कारणम् ॥

ओं यात् ओं पातु मे चित्तं शिवज्ञानमयं सदा ।

ओं तत्त्वानि पातु मे नित्यं गायत्रीपरदेवता ॥

ओं भूर्भुवः स्वः पातु मे नित्यं ब्रह्मणी जठरं क्षुधा ।

त्वष्टी मे सततं पातु ब्रह्मणी भूर्भुवः स्वरः ॥”

अस्याः अग्निमुख्या श्रीगायत्र्याः परंब्रह्म ऋषि ऋग्यजुः
सामाथर्वश्छन्दांसि श्रीगायत्री ब्रह्मणी देवता धर्मार्थकाम-
मोक्षार्थे विनियोगः । ततो गायत्रीं पठेत् ।

“कामक्रोधादिकं सर्वं स्मरणाद् याति साम्यताम् ।

इदं कवचमज्ञात्वा गायत्रीं प्रजपेद् यदि ॥

शतकोटिजपेनैव न सिद्धिर्जायते प्रिये ! ।

गायत्रीवाचनात् सर्वं स्मरणं सिद्धति भवम् ॥

पठित्वा कवचं विप्रो गायत्रीं सकृदुच्चरेत् ।

सर्वपापविनिर्मुक्तो जीवन्मुक्तो भवेद्द्विजः ॥

इदं कवचमज्ञात्वा कवचान्यत् पठेत्तु यः ।

सर्वं तस्य वृथा देवि ! त्रैलोक्यमङ्गलादिकम् ॥

गायत्रीकवचं यस्य जिह्वायां विद्यते सदा ।

तदामृतमयी जिह्वा पवित्रा जपपूजने ॥

इदं कवचमज्ञात्वा ब्रह्मविद्यां जपेद् यदि ।

व्यर्थं भवति चार्वङ्गि ! तज्जपं वनरोदनम् ॥

ब्रह्महत्या सुरापाणं स्तेयं गुर्वङ्गनागमः ।

महान्ति पातकानीह स्मरणान्नाशमाप्नुयुः ॥

त्वगसृङ्मांसमेदोऽस्थिमज्जशुक्रविनिर्मितम् ।

वातपित्तकफैर्युक्तं स्थूलदेहं तदुच्यते ॥

सूक्ष्मं ज्योतिर्मयं देहं पञ्चभूतात्मकं विदुः ।

महापद्मवनान्तःस्थं सर्वावयवसंयुतम् ॥

आधाराधेयसम्बन्धात् गायत्री ब्राह्मणः स्वयम्

अत एव परं ब्रह्म कथ्यते चोभयात्मकम् ॥

ब्राह्मणस्यैव जीवात्मा गायत्रीसहितुं वपुः ।

आत्मनो हृदयाम्भोजे प्रदीपकलिकोपमम् ॥

निर्धूमञ्च यथा ज्योतिस्तैलाग्निवर्त्तियोगतः ।

तज्जगोतिः परमं ब्रह्म स एव परमः शिवः ॥

गायत्रीकवचन्यासं मातृकास्थानसन्धिषु ।

यः कृत्वा ब्राह्मणश्रेष्ठो ह्यन्यन्यासं समाधरेत् ॥

अन्यन्यासस्तदा सिद्धो ह्यन्यथाऽरण्यरोदनम् ।

गायत्रीन्यास मात्रेण परं ब्रह्ममयोद्विजः ॥

इदं कवचमज्ञात्वा ब्रह्मचर्यं करोति यः ।

ब्रह्मचर्यं भवेद्वयर्थं गायत्रीकवचं विना ॥

कवचस्य प्रसादेन ब्राह्मणोज्ज्वलदग्निवत् ।

कवचं परमेशानि ! सृष्टिस्थितिलयात्मकम् ॥

कवचस्य प्रसादेन ब्रह्मा सृष्टिं करोति हि ।

स्थितिञ्च कुरुते विष्णुरूद्रोऽहं लयकारणम् ॥

अन्यद्भिः कवचं देवि ! सृष्टिस्थितिलयं विना ।

इदमेव ब्रह्ममयं सृष्टिस्थितिलयात्मकम् ॥

कवचं ब्राह्मणो नाम प्रातरुत्थाय यः पठेत् ।

गायत्रीञ्च सकृत् स्मृत्वा जपलक्षफलं लभेत् ॥

गायत्रीं दशधा जप्त्वा दशलक्षफलं लभेत् ।

एवं क्रमेण गायत्रीं शतधा प्रजपेद्यदि ॥

शतलक्षफलं प्राप्य विहरेद्देववद्भुवि ।

ग्रहणे चन्द्रसूर्यस्य पठित्वा कवचं द्विजः ॥

सकृद् यदि जपेद्विद्वान् गायत्रीं परमाक्षरीम् ।

तत्क्षणात् स भवेत् सिद्धो ब्रह्मसायुज्यमाप्नुयात् ॥

इदं कवचमज्ञात्वा गायत्रीं प्रजपेत्तु यः ।

जप एव स एव स्यान्निस्तेजान च सिद्धिदः ॥

यः पठेत् कवचं देवि ! सततं शिवसन्निधौ ।

सन्निधौ विष्णुदेवस्य कवचं शक्तिसन्निधौ ॥

तेजःपुञ्जमयो विप्रस्तत्क्षणाज्जायते ध्रुवम् ।

इत्यागमसन्दर्भे ज्ञानदर्पणे गायत्री ब्राह्मणसर्वसे दे-
वदेवीसंवादे गायत्रीकवचं समाप्तम् ॥ कवचान्तरमन्यत्र दृश्यम् ।

अथास्याः पुरश्चरणं शारदायाम् ।

लक्षतत्त्वविधानेन भिक्षाशी विजितेन्द्रियः ॥

क्षीरौदनं तिलान् दूर्वां क्षीरद्रुमसमिद्भिरान् ।

पृथक्सहस्रत्रितयं जुहुयान्मन्त्रसिद्धये ॥

लक्षतत्त्वविधानेनेत्यनेन चतुर्विंशतिलक्षं पुरश्चरणमुक्तं
तस्य विधानेन पुरश्चरणोक्तविधानेन । क्षीरौदनमिति क्षीर-
मौदनं तिलादूर्वाश्चेतिद्रव्यचतुष्टयं”क्षीरद्रुमेति अश्वत्थोडु-
म्बरप्लक्षवटा इतिद्रव्यचतुष्टयम् । पृथक्सहस्रत्रितयमिति
अष्टाभिर्द्रव्यैः पृथक् सहस्रत्रितयमित्यर्थस्तेन चतुर्विंशति
सहस्र होमः ।

निर्वाणतन्त्रे तु ।

“विधिवल्लक्षजापेन पुरश्चरणमीरितम् ॥

तद्दशांशं हुनेत् पश्चात् पुरश्चरणसिद्धये ।

होमस्य तु दशांशेन तर्पणं सभुदौरितम् ॥

तर्पणस्य दशांशेन चाभिषेकं ततः परम् ।

अभिषेकदशांशेन कुर्याद्ब्राह्मणभोजनम् ॥

‘ततः सिद्धो भवेद्देवि ! त्रिवर्गफलभाजनम् ।

माहात्म्यं चास्य मन्त्रस्य चतुर्विंशदेन भाषितम्” ॥

अथ काम्यकर्मणि शारदायाम् ।

“तत्त्वसंख्यसहस्राणि मन्त्रविज्जुहुयात्तिलैः ।

सर्वपापविनिर्मुक्तो दीर्घमायुः स विन्दति ।

आयुषे साज्यहविषा केवलेनाथ सपिषा ।

दूर्वाविकैस्तिलैर्मन्त्रौ जुहुयात् विसहस्रकम् ।

अरुणाञ्जैस्त्रिमध्वक्तैर्जुहुयादयुतं ततः ।

महालक्ष्मीर्भवेत्तस्य षण्मासान्नात्र संशयः ॥

बृहत्क्षत्रिये प्रजुहुयात् प्रसूनैर्बृहत्क्षत्रजैः ।

बहुना किमिहोक्तेन यथावत् साधु साधिता ।

द्विजन्मनामियं विद्या सिद्धिकामदुषा मता ।

वात्स्यवंशावतंसस्य कालिदासविदः सुतः ।

श्रीतारानाथशर्म्मभं गायत्रार्थं व्यदश यत् ।

इति श्रीतारानाथतर्कवाचस्पतिभट्टाचार्य

सङ्कलितो गायत्रार्थः समाप्तः शिवम् ।

आतत्सत् ।

शाके पक्षाङ्गवाहेन्दुमिने संवत्सरे शुचौ ।

मासेऽसौ मुद्रितो ग्रन्थो भूयात्तत् पाठिनां शुभम् ॥